

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ5109

ஸர்வதாரிஸ்ர பங்குனி 21, 3-4-2009

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட் வெளியீடு

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 1 இதழ் 12

பக்கம்

ஸ்ரீராமாயண ஸாரம்	1-07
மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான்	08-12
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்/விவரணம்	13-16
ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரயம்	17-24
வரவரமுநி தி ₃ நசர்யா (உரையுடன் கூடியது)	25-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	33-40
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	41-48

ஸ்ரீ உ.வே. மஹாவித்வான் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி

மங்களாஸாஸனம் பலித்தது

அடியார்களுடைய மங்களாஸா ஸந பலத்தாலே தலைச்சங்க நான்மதியம் திவ்யதேஸத்தில் மீண்டும் உற்சவர் உபய நாய்ச்சிமார்களுடன் எழுந்தருளிவிட்டார்.

அன்பர்களே,

இவ்விதழோடு நமது பத்திரிகைக்கு ஓராண்டு நிறைவுபெறுகிறது. இம்மாதம் முதல் ராமாநுஜரஹஸ்யத்ர வ்யாக்யானம் தொடங்கப்படுகிறது. அடுத்த மாதம் முதல் வேறு புதிய பகுதிகளும் பத்திரிகையில் இடம் பெறும். அன்பர்கள் வரும் ஆண்டிற்கான சந்தாத் தொகையினை செலுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

—ஆசிரியர்

சென்றநூற்றாண்டில் எழுந்தருளி யிருந்த மஹநீயர்களான காஞ்சீ ஸ்வாமியும், காரப்பங்காடுஸ்வாமியும் முறையே பங்குனி விஸாகத்திலும், புநர் வஸுவிலும் திருவவதரித்தவர்களாதலால் இம்மாதம் இவ்விருவருடைய புகைப்படம் அட்டைப் பக்கம் 2,4இல் இடம்பெறுகிறது.

ஸ்ரீராமாயண லாரம்

(ஸ்ரீ.உ.வே.ந்யாயவேதாந்தவித்வான் காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி
எழுதிய நூலிலிருந்து சிலதுளிகள்)

ஸ்ரீராமாயணச் சிறப்பு

பிள்ளைலோகாசார்யர், ஸ்ரீராமாயணத்தை ‘இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்டம்’ எனக்கொண்டாடி அருளிச்செய்திருக்கிறார். வேதத்தினால் அறியப்படும் பரமபுருஷன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் அவதரித்தவாறே, அவ்வேதம், அப்பரமனின் கல்யாணகுணங்களையும், ஆஸ்சர்ய செயல்களையும் கூற வால்மீகி முனிவனிடம் ஸ்ரீராமாயணமாக அவதரித்தது என்னும் ஸ்காந்த வசந்ததை அநுபவிக்குங்கால் ராம சரித்தர்தின் வேதத்தன்மை நன்கு புலனாம்.

இராமாயணமும் பரமாத்மாவும்

I. “சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஸீதாப்பிராட்டியைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு அப்பிராட்டியுடனும், சுற்றத்தாருடனும், பரிவாரங்களுடனும் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளும்போது, வழியில், பரசுராமன் வந்து குறுக்கிட்டு தன் வில்லை வாங்கி நானேற்றுமாறு அச்சக்ரவர்த்தித்திருமகனை வேண்டிக்கொண்டனன்” என்பது வரலாறு. பரசுராமன் கையில் இருந்த அவ்வில்லின் பெருமை பின்வருமாறு:-

ததி₃த₃ம் வைஷ்ணவம் ராம த₄நு: பரமபு₄ாஸ்வரம்।
ஸமாநஸாரம் காகுத்ஸ்த₂ ரௌத்ரேண தநுஷாத்தித₃ம்॥
தத₃ா து தே₃வதாஸ்ஸர்வா: ப்ருச்ச₂ந்தி ஸ்ம பிதாமஹம்।
ஸீதிகண்ட₂ஸ்ய விஷ்ணோஸ்ச ப₃லாப₃லநிரீக்ஷயா॥
அபி₄ப்ராயந்து விஜ்ஞாய தே₃வதாநாம் பிதாமஹ:।
விரோத₄ம் ஜநயாமாஸ தயோ: ஸத்யவதாம் வர:॥
விரோதே₄ து மஹத்ய₃யுத்த₄ம் அப₄வத் ரோமஹர்ஷணம்।
ஸீதிகண்ட₂ஸ்ய விஷ்ணோஸ்ச பரஸ்பர ஜிகி₃ஷிணோ:॥
தத₃ா து ஜ்ஞும்பித₄ம் ஸைவம் த₄நுர்பீ₄ம பராக்ரமம்।
ஹுங்காரேண மஹாதே₃வ: ஸ்தம்பி₄தோத₅த்ரிலோசந:॥
தே₃வைஸ்தத₃ா ஸமாக₃ம்ய ஸர்ஷிஸங்கை₄: ஸசாரணை:।
யாசிதௌ ப்ரஸமம் தத்ர ஜக்₃மது: தௌ ஸுரோத்தமௌ॥
ஜ்ஞும்பித₄ம் தத்₃ த₄நுர் த்₃ருஷ்ட்வா ஸைவம் விஷ்ணு பராக்ரமை:।
அதி₄கம் மேநிரேவிஷ்ணும் தே₃வா: ஸர்ஷிக₃ணுஸ் தத₃ா॥

இவற்றின் கருத்து- “இந்த வில் விஷ்ணுவினுடையது. முன், எம்பெருமானுடைய வராஹாவதாரச் செயலை பிரமனிடம் கேட்டு, அவ்வெம்பெருமானுடைய மேன்மையை உணர்ந்திருந்த எல்லாத் தேவர்களும், சீவன் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்தபின் சீவனுடையவும் விஷ்ணுவினுடையவும் பலாபலத்தைக் காணக்கருதி, ‘யாருடைய வலிமை மிகச் சிறந்தது’ என்று நான்முகனைக் கேட்க, அந்நான்முகன், சீவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் விரோதத்தை விளைக்க, அவ்விருவரும் கோரமான யுத்தம் செய்ய, அப்போது விஷ்ணுவினுடைய ஹும் என்னும் ஓசையினால் சீவனுடைய வில்லும், சீவனும் பங்கம் அடைய, ‘இனிப்போர் நிகழ வேண்டாம்’ எனத் தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ள, அவ்விருவரும் ஸமாதானம் அடைய விஷ்ணுவினுடைய விக்ரமத்தினால், சீவனும் சீவனது வில்லும் பங்கம் பெற்றதைக் கண்கூடாகக் கண்ட முனிவர்களும் தேவர்களும் விஷ்ணுவைச் சிறந்த தெய்வமாக அறுதியிட்டனர்” என்பது.

II. மேலும், திருவடி (அநுமன்) இராவணன் முன்னிலையில் இராமபிரானுடைய மேன்மையைக் கூறுமிடத்துத் தென்படும் வார்த்தை-

ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ: சதுராநநோ வா ருத்ரஸ் த்ரிநேத்ர: த்ரிபுராந்தகோ வா இந்த்ரோ மஹேந்த்ர: ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந ஸக்தா யுதி⁴ ராமவத்³யம்|| இதின் கருத்து - “சிறந்த செல்வம் பெற்றிருப்பவனும், வ்ருத்ரன் என்னும் அஸுரனைக் கொன்றொழித்தவனும், முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளைக் துணையாய்க் கொண்டிருப்பவனுமான இந்த்ரனும், இந்த இந்த்ரனுக்கும் மேலானவனும் ப்ரளய காலத்தில் ப்ரஜைகளை அழச்செய்பவனும், காமனை நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தவனும் த்ரிபுராந்தகனுமான சீவனும், இச்சீவனுக்கும் தந்தையானவனும் ஏனையோரைப்போல் பிறவாதவனும் நான்கு முகங்களை உடையவனுமான பிரமனும், தனியாகவோ, ஒன்றுசேர்ந்தோ இராமபிரானுடைய சீற்றத்துக்கு இலக்காய் வதம் செய்யத்தகுந்தவனைக் காக்க ஸக்தியற்றவராம்” என்பது.

மேற்கூறியவாறு, தேவதைகளைக் கழித்துப் பேசும் வார்த்தையில், “நாராயணனும் ஸக்தியற்றவன்” என்று குறிக்கப்பெற்றிலது. இதனால், “இராமபிரான் நாராயணனே” என்னும் உண்மை யார்க்கும் கூறாமலேயே நன்கு விளங்குகின்றதன்றே.

III. அன்றியும், இராமபிரானால் கொலையுண்டு கிடக்கும் இராவணனைக் கண்டு நெஞ்சமிழந்து, புலம்பிப் பேசும் மண்டோதரி, ஒருவாறு தெளிந்து, அந்த இராமபிரானுடைய மேன்மையைப் பின்வருமாறு பேசியிருக்கிறாள்.

இராமபிரானே இத்தனை போதும் உன்னை அறிந்திலேன்; இப்போது

அறிந்தேன் என்றாள் மண்டோதரி. இதைத் திருச்செவியேற்ற இராமபிரான், “நீ என்னை அறிந்தவாறு எங்ஙனே?” என்ன, “திருநாட்டில் (பரமபதத்தில்) திருவாழி, திருச்சங்கு, திருத்தண்டு இவற்றைத் திருக்கைகளில் ஏந்தியும், திருமறுவைத் திருமார்வில் சின்னமாகப் பெற்றும், திருமகளோடு என்றும் வாழ்பவனாகிய திருமால் நீ” என்றாள்.

“திருமாலாகிய நாம் திருநாட்டை விட்டு இவ்வுலகிற்கு வரக்காரணம் யாதோ?” என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் திரும்பவும் வினவினான். “எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டு, மானிடவடிவத்துடன் திருவவதாரம் செய்து, உலகத்திற்கே கண்டகனாகிய இராவணனைக் கொல்ல வந்தாய்; கொன்றாய்” என்றாள் மண்டோதரி. இக்கருத்துக்களை பிள்ளுறிக்கப்பெறும் மண்டோதரி வார்த்தையில் காண்க.

தமஸ: பரமோத₄தா ஸங்க₂சக்ர க₃த₃ாத₄ர:

ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ: அஜய்யஸ்ஸாஸ்வதோத்₄ருவ:

மாநுஷம் வபுராஸ்த₂ாய விஷ்ணுஸ் ஸத்யபராக்ரம:॥

IV. இன்னமும், ‘தேவீருடைய திருநாபிக்கமலத்தில் பிரமனாகிய என்னை உண்டாக்கி, என்னிடம் படைப்புத் தொழிலும் தேவீரால் வைக்கப் பெற்றுள்ளது’ என்னும் கருத்தைக் கொண்டுள்ள

பத்₃மே தி₃வ்யே அர்க்கஸங்காஸே நாப்₄யாமுத்பாத்₃ய மாமபி|

ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம மயி ஸர்வம் நிவேஸிதம்॥

என்னும் வார்த்தையைக் காணுங்கால், நாராயணன் மேன்மையை நாம் நன்கு அறியலாமன்றோ? (இராமபிரான் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளும் போது, பிரமன் வார்த்தையாகக் காலபுருஷனால் கூறப்பெற்றுள்ளது, இது.)

இராமாயணம் யார்க்கும் எளிதில் நன்கு விளங்குமாறு, (1) விஷ்ணு, ஸ்ரீவன் இவ்விருவருக்கும் போர் நடக்கும்போது விஷ்ணுவினுடைய மேன்மையை முனிவரும் தேவரும் கண் கூடாகக் கண்டனர்; (2) இந்திரனோ, சிவனோ, பிரமனோ ஒன்று சேர்ந்த இம்முவரோ, இராமபிரானுடைய சீற்றத்துக்கு இலக்கானாரை ரக்ஷிக்க இயலாதவர்; (3) இவ்வுலகத்திற்கு நன்மையையும், இராவணனுக்கு அழிவையும் செய்யவந்த ரக்ஷக தெய்வமான நாராயணனே இராமபிரான்; (4) படைப்பனாகிய பிரமன் படைப்புத் தொழிலைப் பரமபுருஷனாகிய இராமபிரானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருப்பவன்; என்னும் உண்மைக் கருத்துகளை முறையே பரசுராமன், திருவடி, மண்டோதரி, (பிரமன்) காலபுருஷன் ஆகிய இவர்கள் வாக்கியங்களினால் நன்கு இயம்புகின்றதைக் கண்டோமல்லவா?

இவ்வாறு நாராயணன் மேன்மையையும் ஏனையோருடைய தாழ்ச்சியையும், ஆங்காங்கு பல வாக்கியங்களினால் மிக மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருத்தலை ஒருவாறு சுருக்கமாகக் கண்டோம். இனி ஜீவாத்மாவின் உண்மையை உணருவோம்.

இராமாயணமும் ஜீவாத்மாவும்

‘சக்ரவர்த்தித் திருமகன், ஸீதாப்பிராட்டியுடனும், இலக்குமணனுடனும் வனத்திற்கு எழுந்தருளி, சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, இராச்சியம் அராஜகமாய்க் கிடந்த காலத்து, பரதனை முடிகுடிகொள்ளவேணும் என்று வஸிஷ்டர் வேண்டிக் கொள்ள, அப்பரதன் அதற்கு இசையாது இருந்தனன்’ என்பது சரித்திர உண்மை. அங்ஙனம் இசையாது இருக்கும்போது, பரதன் வஸிஷ்டரை நோக்கிக் கூறின வார்த்தை பின் வருமாறு:—

கத₂ம் தஸரத₂ஜ்ஜாதோ ப₄வேத்₃ ராஜ்யாபஹாரக:।

ராஜ்யம் சாஹம் ச ராமஸ்ய த₄ர்மம் வக்துமிஹாஹஸி।।

இதின் கருத்தைச் சிறிது விரித்துக்கூறுவோம்:—

“இராமபிரான் வனத்திற்கு எழுந்தருளிய பின், அப்பரமபுருஷன் பிரிவு பொருது, என் தந்தையாரான சக்ரவர்த்தி துஞ்சினார். அச்சக்ரவர்த்தி வயிற்றில் பிறந்த நான், அவ்விராமபிரான் துறந்த இராச்சியத்தை எங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள் வேன். அங்ஙனம் ஏற்றுக்கொண்டால், சக்ரவர்த்தி வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளை என்று என்னை உலகம் கூறுமோ? கூறுதன்றோ?

மேலும், என் உண்மை நிலையை உணருங்காலும், இவ்விராச்சியத்தை யான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இல்லை. ஏனெனில், ‘நான்’ என்னும் இவ்வாத்மாவும், இந்த இராச்சியமும் அப்பிரானுக்கே உரிய பொருள்களாம்.

அப்பிரானுக்கே உரிய இரண்டு உடைமைப்பொருள்கள், ஒன்று மற்றொன்றை ஆண்டு பரிபாலநம் செய்வது முறையோ? ஆகாதன்றோ?

இவ்வுலகில் தன்னைப் பெற்று வளர்த்த தன் தந்தையாரையும் சிறையிலிட்டுவைத்து, தான் இராச்சியத்தை முறை தவறிப்பெற்று, பரிபாலநம் செய்வது என்பதொன்று உண்டு. இம்முறையைப் பின்பற்றி, என் பக்கல் இராச்சியத்தை வைப்பது தகுமோ? தகாதன்றோ? என் இயல்பை உணர்ந்து, காக்கும் தன்மையைக் கூறுவீர். இராமபிரானுக்கே உரிய இருபொருள்களுள், ஒன்று மற்றொன்றை ஆண்டு பரிபாலநம் செய்யலாம் என்னில், என்னைத்தான் இராச்சியம் இரட்சிக்கட்டுமே? என,

ஒருவனுக்கே உரிய பெட்டி, இரத்தினம் ஆகிய இரு பொருள்களுள், ஒன்று காப்பதாயும், மற்றொன்று காக்கப்படுவதாயும் காணப்பெறுகின்றன

அல்லவா? இதுபோன்று பரதனாகிய நீ, காப்பவனாகியும் இராச்சியம் காக்கப்படுவதாயும் ஆனாலோ? என்னில்,

மேற்கூறிய இரு பொருள்களுள், ஒன்றான இரத்தினம் உடையோனாகிய அப்புருஷனால் என்றும் தரிக்கத்தக்கதாம். அவ்வாறான அந்த இரத்தினத்தை அவன் (உடையவன்) ஒரு கால் பெட்டியில் வைத்து, அப்பெட்டியைக் காப்பதாய்க் கருதுங்கால், அது அங்ஙனம் காணப்பெறுகின்றது. அல்லாத போது, அப்பெட்டி அங்ஙனம் காணப்பெறுகின்றதோ? இல்லையன்றோ? இராமபிரானுக்கே உரிய (இரத்தினமாகிய) இராச்சியம் அப்பிரானாலேயே என்றும் தரிக்கத்தக்கதல்லவா? அந்த இராச்சியமாகிய இரத்தினத்தைத் தரித்துக் காக்கத் தகுதி எனக்கு உண்டோ? இல்லையன்றோ? நான் அப்பெட்டியாய் இருக்கத் தகுமோ? தகாதன்றோ என,

இராச்சியத்திற்கு அறிவும் ஆற்றலும் இல்லை. அதனால் அதற்கு உன்னைக் காக்க இடமில்லை. அறிவும் ஆற்றலும் உள்ள உனக்கோ, அந்த இராச்சியத்தைக் காக்கத் தகுதியுண்டு என்னில்,

என் அறிவும் ஆற்றலும் எம்பெருமானுக்குப் பணிசெய்யப் பாங்காயுள்ளனவன்றி, அந்த எம்பெருமான் உடைமையை அவனுக்கு இல்லை செய்யத் தகுதியுடையனவோ? அங்ஙனமோ தேவரீர் எண்ணியிருக்கிறது?” என்பது இதின் கருத்து.

இதனால் ‘பரதன் உண்மை நிலையே, ஜீவனுக்குரிய ஓர் உண்மை உயரிய நிலை’ என்பது தெள்ளிதின் விளங்குகின்றதல்லவா?

இராமாயணமும் உபேயமும்

இவ்வுலகிற்கு மீண்டுவருதல் இன்றி, மோகூ உலகத்தைத் தருவதான வழியில் சென்று, திருநாட்டிலே எம்பெருமானைச் சேர்ந்து, அவனையும், அவன் திருக்குணங்களையும், திருமேனியையும் அன்புடன் அநுபவித்து, அவ்வநுபவத் தினால் உண்டான ஆனந்தம் தூண்ட அவன் திருவுள்ளம் உகக்குமாறு அடிமை செய்து வாழாதலே, இந்த ஜீவனுக்குச் சிறந்த நன்மையாம். இவ்வாறான வாழ்வையே ‘உபேயம்’ என்றும், ‘வீடுபேறு’ என்றும் கூறுவர் ஆன்றோர்.

இலக்குமணனுடைய சரிதத்தில், “எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்து உவப்பிப்பதே இந்த ஜீவனுக்கு சிறந்த நன்மையாம்” என்பதைக் காண்போம்.

இராமாயணம் இயம்புகின்றவாறு, இலக்குமணனுக்கே உரிய சீரிய சிறப்புக்களை “பசியராயிருப்பார் அட்டசோறும் உண்ணவேணும், அடுகிறசோறும் உண்ணவேணும் என்னுமாபோலே, காட்டுக்குப்போகிறபோது இனையபெருமாள் பிரியில் தூரியாமையை முன்னிட்டு அடிமைசெய்யவேணும்,

எல்லா அடிமையும் செய்யவேணும், ஏவிக்கொள்ளவும்வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும், தூரித்தடிமை செய்தார்” என்னும் ஸூத்திரத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் வெகுஅழகாக அருளிச்செய்திருக்கிறார். இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து:-

மிக்க பசியுடையோர் தம் பசியின் மிகுதியினால், ஆக்கின சோறும், ஆக்குகின்ற சோறும் எல்லாம் தாமே உண்ணவேணும் என்று எண்ணுவார். இவர் போன்று, இலக்குமணனும் இராமபிரானுக்கு எல்லா அடிமைகளும் தானே செய்யவேணும் என்று எண்ணுகின்றனும். இந்த இலக்குமணன், முளைக்கும் போதே மணத்தோடு முளைக்கும் திருத்துழாய் போன்று, திருவவதாரம் செய்யும்போதே இராமபக்தியோடு அவதரித்தவனும். ஆதலின், இராமபிரான் வனத்திற்கு எழுந்தருளும் போது, அவனுடன் செல்வதாக முயன்றனன். அம்முயற்சியைக் கண்ட இராமபிரான், ‘இலக்குமண! நீ இத்திருவயோத்தியிலேயே இருப்பாய்’ என்றனன். அப்போது, இலக்குமணன், நீரைப்பிரியில் உயிர் தரியாத மீன்நிலை போன்று அந்த இராமபிரானைப் பிரியில் உயிர் தரியாத தன் நிலையை முன்னிட்டு, “நானோடு சேர்ந்த வில்லைத் தாங்கியும், உனக்கு முன்னே சென்றும், ஆங்காங்கு வழிகாட்டியும், காய், கனி முதலியவற்றைத் தேடிக் கொணர்ந்து உதவியும் இவ்வாறான அடிமையை இராமா! நான் உனக்குச் செய்வேன்; என்னை அழைத்துச் செல்வாய்” என வேண்டிக்கொண்டனனும்.

அன்றியும் அப்பெருமானை அந்த இலக்குமணனே, ‘தேவரீருக்கு தொண்டு செய்யப்பெறாத போது, நான் உயிர் தரியேன். தேவரீரோ எனில், நிறைவாளரா கையாலே தொண்டை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடினும், உயிர் தாங்கத் தக்கவர். ஆயினும், என்னிடம் அடிமை கொண்டால் தேவரீருக்கும் பெருமை உண்டு. ஸீதாப்பிராட்டியார், தேவரீர் ஆகிய இருவரும் மலைச்சாரலில் விளையாடும் போதும், திருக்கண்வளருங்காலத்தும், அங்ஙனம் கண்வளரு தலின்றி விழித்திருக்குங்காலும் எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும். என் விருப்பத்துக்காக இன்றி, உம் விருப்பத்துக்கேற்ப ஏவி, என்னிடம் பணியைத்திருவுள்ளம் பற்றவேணும்’ என்றும் விரும்பிக்பெற்றனனும்.

இன்னமும், தானே சமையல்செய்து தானே உண்ணும் ஒருவன், நாளடைவில் தன் வயிற்றைப் பெருக்கிக்கொள்வான்; மற்றவனோடு உண்ண இசையான். இவன் போன்று, இலக்குமணனும், தானே வனத்தில் இராமபிரானும் ஸீதாப்பிராட்டியுமாகிற சேர்த்தியில் எல்லா அடிமைகளையும் செய்து, அடிமைக் கண் அன்பை பெருக்கிக் கொண்டவன் மற்றும் பரதன்

முதலானாரோடு தானும் ஓர் அடிமை செய்ய இசைந்திலன். இவ்விசையாமையை எங்கே கண்டோம் என்னில், இராமபிரான் வனவாஸத்தைச் செய்து, மீண்டு திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளி, முடிசூடியிருக்கும் போது ஒரு கையால் திருவெண்கொற்றக்குடையை எடுத்துப்பிடித்தும், மற்றொரு கையால் திருவெண்சாமரத்தைப் பணிமாரியும் இவ்வாறு இரண்டு அடிமையை ஒரு காலத்தில் செய்தனனும்.

இவ்வாறு இராமாயணத்தில், 'இலக்குமணன் இராமபிரானுடைய அத்திருக் குணங்களில் மிகவும் ஈடுபட்டு உவப்புடன் எல்லா அடிமைகளும் செய்தவன்' என்பதையும் "கு₃ணர்த₃ாஸ்யமுபாக₃த:" என்னும் அந்த இலக்குமணன் வாக்கியத்திலேயே நாம் நன்கு காணலாம். இங்ஙனம் இராமாயணத்தில் உபேயத்தைக் கண்டோம்.

யத₂ா க₂நந் க₂நித்ரேண நரோ வார்யதி₄க₃ச்ச₂தி

தத₂ா கு₃ருக₃தாம் வித்₃யாம் ஸுஸ்ருஷுரதி₄க₃ச்ச₂தி|| (மநு2-218)
மனிதன் எப்படி மண்வெட்டியால் (பூமியை) வெட்டித் தண்ணீரை அடைகிறானோ, அப்படியே குருவிடமிருக்கும் வித்யையை குருவேவை செய்பவன் அடைகிறான்.

दुर्जनः परिहर्तव्यः विद्यालङ्कृतोपि सन् ।

माणिना भूषितस्सर्पः किमसौ न भयङ्करः ॥

தீயவனை விலக்கவேண்டும். அவனிடம் கல்விச்சிறப்பு இருந்தாலும் பயனில்லை. ரத்தினத்தைத் தலையில் கொண்டிருக்கிறது பாம்பு. அதனைக்கருதிப் பாம்பை நெடுங்கிவிடமுடியுமா?

இந்த அருமையான நீதிஸ்லோகத்தை யாவரும் அறியவேண்டும். ஒரு மனிதனை நாம் ஆதரிக்கவேண்டும் என்றால் அவனிடம் நாம் எதிர்பார்ப்பது என்ன என்பதே இங்குக் கேள்வி. அவன் கல்வியில் சிறந்தவனாயிருந்தால் மட்டும் போதாது. நற்குணங்களோடு நன்னடத்தையும் சேர்ந்தவனாயிருக்க வேண்டும். அப்போது தான் அவனிடமுள்ள கல்வி நிறம்பெறும். அல்லாத போது அது வீண்தான். இதையறியாமல் கல்விகற்ற ஒரு தீயவனிடம் நாம் சென்றால் என்னநேரிடும் என்பதை ஒரு உதாஹரணம் மூலம் இந்த ஸ்லோகம் விளக்குகிறது.

விலையுயர்ந்த ரத்தினம் பெறவேண்டும் என்று நாம் ஒரு நாகத்திடம் சென்றால் மரணமே நேரிடும்ல்லவா? அவ்வாறே துஷ்டர்கள் கல்வியைப் பயன்படுத்திப் பிறரை நாசமடையச்செய்வர். கல்வியைக் குறைகூறுவது இங்கு நோக்கல்ல. அதைவிடக் குணமும் நடத்தையுமே இன்றியமையாதவை என்று காட்டுவதிலேயே நோக்கு. -ஆத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவன்ஸ்வாமி

மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

அப்பொழுது எம்பெருமானார் நீராட்சி சென்றிருந்தார். சூழ்நிலையை அறிந்த ஆழ்வான் உடையவரின் காவியுடையை அணிந்து பெரியநம்பிகளுடன் அரசவைக்குச் சென்றார். அரசன் கையொப்பம் கேட்க, அவர் அரசன் கூறிய தொடருக்குப் பின் “தூரோணமஸ்தி தத:பரம்” என்று எழுதிக் கையொப்பமிட்டார். அரசன் கோபம்கொண்டு ஆழ்வான் கண்ணைப் பிடுங்க ஆணையிடத் தாமே கண்ணைப் பிடுங்கிக்கொண்டார். பெரியநம்பிகளின் கண்கள் பிடுங்கப்பட்டன. சோழ அரசன் இராமாநுசருடன் தொடர்புடையாரைத் திருவரங்கம் கோயிலினுள் விடக்கூடாது என்றும் ஆணையிட்டான். நீராட்சி திரும்பிவந்த உடையவர் செய்தியறிந்து வெள்ளைவஸ்திரம் (ஆழ்வானின் வஸ்திரம்) சாற்றிக் கொண்டு கருநாடகமாநிலம் எழுந்தருளினார்.

அச்சூழ்நிலையில் கோயில் காவலர்கள் ஆழ்வானின் ஆத்மகுணத்தைப் புகழ்ந்து விதிவிலக்காக அவரைமட்டும் கோயிலுக்குள் சென்று வழிபட அனுமதித்தனர். ஆழ்வான், ஆத்மகுணம் ஆசார்யஸம்பந்தத்தைக் குலைத்து, அதுவே பந்தஹேதுவாக அமையும்பொழுது ஆத்மகுணத்தால் வரும் லாபம் தேவையற்றது என்று பெருமானே ஸேவிக்காமல் திரும்பினார். இதனால் ஆசார்யஸம்பந்தமே உய்வுதரும் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. மாமுனிகள் ஆழ்வான் கருத்தைப் பின்பற்றி “ஞானமனுட்டானமிவை...தானே வைகுந்தந்தரும்” என்று ஆசார்யஸம்பந்தத்தை மோகஹேதுவாகக் காட்டினார். ‘தன் குருவின் தாளிணைகள் ..’ என்கிற பாசுரத்தில் ஆசார்யபக்தியில்லாதவர், பகவத்பக்தி உடையவராயினும் நண்ணார் அவர்கள் திருநாடு என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமை

இவ்வுலகில் தற்பெருமை பேசுதல் பலரிடம் இயல்பாகவுள்ளது; பிறர் பெருமையைப் போற்றுதல் அரிதாக உள்ளது. பிறர் உயர்வைப் போற்றும் உயர் பண்பு ஒரு சிலரிடமே உள்ளமையை நாம் காண்கிறோம். அத்தகைய பண்பினை ஆழ்வானிடத்தில் நன்றாகக் காணலாம்.

ஒரு ஸமயம் ஆழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர், தம் தந்தையாரிடம் “சிறுமாமனிசர்” (திருவாய் 8-10-3) என்ற ப்ரதீகத்துக்கு விளக்கம் கேட்டார். சிறுமையும், பெருமையும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்ட நிலையில் இரண்டும் எவ்வாறு சேர்ந்திருக்கும் என்பதே ஐயம். அதற்கு ஆழ்வான் பணித்த விடையில் அவர்காலத்தில் வாழ்ந்த முதலியாண்டான், அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார், எம்பார் (கோவிந்தப் பெருமாள்) முதலானோர் ‘சிறுமாமனிசர்’ என்றருளினார். அப்பகுதி வருமாறு:—

“சிறுமாமனிசராய்” சிறுமைபெருமையாகிற விருத்த த₄ர்மத்₃வயத்துக்கு ஏகத₄ர்மியில் ஸமாவேஸம் கூடும்படி எங்ஙனே?” என்று ப₄ட்டர் ப₃ால்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க, ‘நம்மோடொக்க அந்நபாநாதி₃கள் த₄ரகம் என்னலாய் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அவக₃ஹநம் பார்த்தால் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான்,

அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார், ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் இவர்கள் காண் சிறுமாமனிசர் ஆகிந்ரர்” என்று பணித்தார். (திருவாய்மொழி ஈடு வ்யாக்யானம் 8-10-3)

கூரத்தாழ்வான் கடாசுடிமே உய்வு தரும்

“இராஜேந்திரசோழன்’ என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த அந்தணன் மகன் விதிவசத்தால் புத்தமதத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். பூணூலை அறுத்துப்போட்டு மொட்டையடித்துக் கொண்டான். கூரத்தாழ்வான் அந்த இடத்துக்கு எழுந்தருளினார். புத்தமதம் சேர்ந்த அந்தணன் மகன் மீண்டும் ஸரிகை வைத்துக்கொண்டு, பூணூலையும் அணிந்து கொண்டான். அவனைக்கண்ட அந்தணன், “கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?” என்று கேட்டான். அங்கிருந்த பிறர் ‘நீ அதனை எவ்வாறு அறிந்தாய்?’ என்று அந்தணனிடம் கேட்டனர். அதற்கு அந்தணன் ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் தமோகுணம் உடையவரும், ஸத்வகுணம் உடையவராவர் என்று நான் அறிந்தவனாகையால் அவ்வாறு கேட்டேன் என்றான். இச்செய்தி பெரியதிருமொழி 8-1-1 அவதாரிகையில் உள்ளது.

எம்பெருமானுடன் கலந்துபரிமாற ஆசைப்பட்ட திருமங்கையாழ்வார் பரகாலநாயகியாக மாறி எம்பெருமானைப்பற்றி “வாய்வெருவ” பரகாலநாயகியின் தாய், இவள் திருக்கண்ணபுரத்தெம்பெருமானைத் தான் கண்டிருக்கவேண்டும் என்று ஊகித்தாள். இவ்வாறு தாய் ஊகித்தமைக்கு உவமையாக மேற்கூறிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “இராமாநுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர் தம் காரிய வண்மை என்னால் சொல்லொணாதிக்கடலிடத்தே”(பாடல் எண்11) என்னும் பகுதிக்கு உரைகண்டவர் ‘முதலியாண்டான் ஸ்ரீபாததீர்த்த மஹிமையை’ எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆழ்வானின் கடாசுடிமஹிமையையும் எடுத்துக்காட்டாகத் தருதல் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும்.

ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்னும் கொள்கை உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றப்பெறுவதாகும். நம்மாழ்வார் தமது முதல் ப்ரபந்தமான திருவிருத்தம் 99ஆம் பாடலில் “ஞானப்பிரானையல்லால் இல்லை, நான் கண்ட நல்லதுவே” என்றருளினார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி எம்பெருமானார்க்கு இரகசியமான இடத்தில், “எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எதுவும் தஞ்சமல்ல” என்றருளினார். இந்த உபதேஸத்தைக்கேட்ட எம்பெருமானார், ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு உச்சிவெயிலிலே வந்து இந்த விஷயத்தை உபதேஸம் செய்தார். உடையவருக்கு எந்தஅளவு அபிமாநம் ஆழ்வான்பால் இருந்தால் இவ்வாறு செய்திருப்பார் என்று சிந்திக்கும்போது ஆழ்வான் பெருமை புலப்படும். அச்செய்தி

வருமாறு:—

“அல்லாலில்லை ... இத்தை நம்பி அருளிச்செய்யக்கேட்டருளி, ஆழ்வான் அகத்திலே அமுதுசெய்திருக்கிறவளவிலே உச்சிவெயிலிலே வந்து புகுந்து, ‘நம்பி இவ்வர்த்தத்தை ஒருவருக்கும் சொல்லாதேகொள் என்றருளிச்செய்தார். உனக்கு இது சொல்லாதிருக்கமாட்டேனிறே’ என்று ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயத்தை அருளிச்செய்தார்” ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயம் = கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தியோகம் ஆகியவை ஸஹகாரி எனலாம். அவை உபாயங்களாகா. எம்பெருமானே உபாயம். அவனே மோக்ஷமளிப்பவன். சரமஸ்லோகத்தின் முதல்அடி ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயத்தைக் கூறுகிறது. மாம் ஏகம் — ப்ரபத்தி உபாயமல்ல என்கிறது. இறைவனே உபாயம் என்னும் செய்தியை இராமானுசர் ஆழ்வானுக்கு உபதேசித்தார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளின செய்திகேட்டு உடையவர்பட்ட பாட்டை மாமுனிகள் தம் வ்யாக்யானத்தில் காட்டியுள்ளார். அப்பகுதி வருமாறு:—

“ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது உடையவர் விஸ்வலேஷம் பொறுக்கமுடியாமல் “ஒருமகள் தன்னையுடையேன்” என்றும் “உலகம்நிறைந்த புகழால் திருமகள்போல வளர்த்தேன்” என்றும், ‘செங்கண்மால் தான் கொண்டு போனான்’ என்றும் அருளிச்செய்தார் என்று ப்ரஸித்த₃மிறே. (பெரியாழ் திரு 3—8—4 மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானம்.)

ஆசார்யனைத் தந்தையாகவும், ஸிஷ்யனை மகளாகவும் எம்பெருமானைக் கணவனாகவும் கூறுவது மரபு. ஸமாஸ்ரயணம் ஆத்மவிவாஹம் எனப்பெறும். ஆசாரியன் (தந்தை) தன் ஸிஷ்யனை (மகளை), மாப்பிள்ளையான எம்பெருமானுக்குத் தாரைவார்த்துக்கொடுக்கும் சடங்கு ஸமாஸ்ரயணமெனலாம்.

எம்பெருமானார் வேறு எந்த சீடரையும் இவ்வளவு நெருக்கமாகக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே ஆசார்யாபிமாநம் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றவர் ஆழ்வானே என்று தெரிகிறது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இடம்பெறும் இப்பாசரம், ஆழ்வார் தம் திருமகளாரான ஆண்டாளை நினைத்து அருளிச்செய்ததாகவும் கொள்ளலாம். பெரியாழ்வார் ஆண்டாளுக்குத் தந்தையும், ஆசார்யருமாவார். மாமுனிகள் “எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை” என்று தம் நூலைத் தொடங்கியுள்ளார் (உப.ரத் 1) என்பதும் காணத்தக்கது.

உலகம் நிறைந்த புகழ் ஆழ்வானுக்கேயிறே.

லக்ஷ்மீநாதனை முதற்குருவாக உடைய வைணவமதத்தில், மன்னுபுகழ் சேர் மணவாளமாமுனிகள் சிறப்பிடம் பெறுகிறார். முதற்குருவே மாமுனிகளிடம் திருவாய்மொழிப் பேருரைகள் கேட்டு மகிழ்ந்து ஸ்ரீஸைலேஸாதனியன் அருளிஞர் என்பது வைணவர் மரபு. அப்பெருமகனார்,

“உபமாநமஸேஷாணம் ஸாதூ₄நாம் யஸ்ஸத₃ஸப₄வத்” என்கிறபடியே ஸாதூ₄க்களுக்கெல்லாம் உபமாநமாகச் சொல்லலாம்படி இருக்கையாலே உலகம்

நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே” என்றருளிச்செய்தபின் ஆழ்வானைப்பற்றியார் எது எழுதினாலும் நிறைவுடையதாகாது.

இப்பகுதியில் இடம்பெறும் வடமொழி நூற்பாப்பகுதி விஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ளது. “த₄ர்மாத்மா ஸத்ய ஸௌர்யாதி₃ கு₃ணாநாமாகர: பர:| உபமாநமஸேஷாணம் ஸாதூ₄நாம் யஸ்ஸதா பவத்||” (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-15-156)

இந்த நூற்பா ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்பற்றியது. அவன் தர்மாத்மாவாகவும், உண்மையுடையவனாகவும், நல்ல திறல் உடையவனாகவும், நற்குணக்கடலாகவும், ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உதாரணபுருஷனாகவும் எப்பொழுதும் இருந்தான் என்று கூறுகிறது. பாகவதர்களுள் முதல்வன் ‘ப்ரஹ்லாதன்’ என்று பெரியோர் கூறுவர். “ப்ரஹ்லாத₃ நா₃ரத₃ பரா₃ஸர புண்ட₃ரீக வ்யாஸாம் ப₃ரீஷ₃ ஸுகஸௌநக பீ₄ஷ்மத₃யால்ப₄யாந் ருக்மாங்க₃தா₃ர்ஜு₃நவஸிஷ்ட₂ விபீ₄ஷ்ணாதி₃ புண்யாநிமாந் பரமப₄க₃வதாந் ஸ்மராமி” என்னும் ஸ்லோகத்தில் பரமபாகவதர்களுள் “ப்ரஹ்லாதன்” முதலிடம் பெற்றுள்ளான்.

“பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன்” என்று திருமங்கையாழ்வார் ப்ரஹ்லாதனைக் குறிப்பிடுகிறார். அவன் சிறுவயதிலேயே ஞானம் நிறைந்தவன். பகவத்பக்திமிக்கவன். ஆழ்வானை ப்ரஹ்லாதனுக்கு உபமாநமாகக் காட்டிய மாமுனிகளுக்கு உபமாநமாகக் கூறலாம்படி ஒருவரும் இல்லை. விஸ்தவாக்கிகாமணி திருவாக்கில் “உலகம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே” என்று ஏகாரம் தேற்றப்பொருளில் உறுதியாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதற்குமேல் என்ன கூறமுடியும்?

நிறைவுரை

ஆழ்வானின் ஆயிரமாண்டு விழா நடக்கிறது; பலபெரியோர்கள் அவர் புகழ் எடுத்தோதுகின்றனர்; எழுதுகின்றனர். அடியேனும் மந்தமதிக்கெட்டின்படி சில விண்ணப்பம் செய்துள்ளேன். நிறைகள் ஆழ்வானருளே! குறைகளுக்கு அடியேனே பொறுப்பேற்கிறேன். இக்கட்டுரையை வைணவ உலகுக்கு அளிக்க வாய்ப்பளித்த “ஸ்ரீமான் உ.வே.ரகுராமன் ஸ்வாமிக்கும், இக்கட்டுரை எழுதப்பேருதவியாக இருந்த “வைணவ ஆசார்யர்களின் வாழ்வும் வாக்கும்” என்னும் நூலை அருளிய முனைவர் ஸ்ரீ.உவே. M.A.வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமிக்கும் அந்நூலைப்படிக்க அளித்த திருமதி. முனைவர் சுதாகோபாலகிருஷ்ணனுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். கீழ்க்காணும் திருமலைப் பாசுரத்தை மாநஸீகமாகத் திருவரங்கம் ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் அவர்முன் பணிந்து விண்ணப்பிக்கிறேன்;

திருமறுமார்வ! நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து

மருவியமனத்தராகில் மாநிலத்துயிர்களெல்லாம்

வெருவரக் கொண்டு சுட்டிட்டு ஈட்டியவினையரேலும்

அருவினைப் பயனதுய்யார் அரங்கமாநகருளானே. (திருமலை 40)

(திருப்பாவை ஸ்வாபதேஸத்தில் ஆழ்வார்கள் குறிக்கப்பெறுகிறார்கள்; இப்பாசுரத்தில்

ஸ்வாபதேசமாக பவிஷ்யத்ஆசார்யரான ஆழ்வானைப்பற்றி ஆழ்வார் அருளியதாக கட்டுரை ஆசிரியனான அடியேன் கொள்ளுகிறேன். இப்பாசரத்தில் உள்ள செய்திகள் திருஅரங்கனுக்கும், கூரத்தாழ்வானுக்கும் சிலேடையணியில் பொருந்தும். திருமறுமார்வன் – ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நர் (கூரத்தாழ்வானுடைய இயற்பெயர்) பெருமாள் திருமார்பில் திருமருவுண்டு. இருவரும் அரங்கமாநகரில் கோயில் கொண்டுள்ளனர். திருவரங்கத்தில் ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு அருகிலேயே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸந்நிதியும் உள்ளது என்பதும் நோக்கத்தக்கது. கீழ்க்காணும் பாடலுடன் கட்டுரை நிறைவுபெறும்:—

உலகெலாம் போற்றிநிற்கும் உடையவர் இனியசீடர்
பலகலை வல்லுநர்நற் பண்பினில் பதரியாவார்
அலகிலாக் கருணையுடை அண்ணல்கூ ரத்தாழ்வான்
மலர்புரை மாணடிகள் அடியனேன் வணங்கியுய்ந்தேன்.

ஸ்ரீமத்கூரபுரீஜாதம் ராமாநுஜபத்யாஸ்சரிதம்

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந நாமாக்யம் வந்தேஹம் குணஸாக்யம்॥

மன்றூர்குடி ஸ்தானீகம் வேங்கடாசார்யதாஸன்
காட்டுமன்றூர்கோயில்.

“எல்லா ஆசார்யர்களுடைய அபி₄ப்ராயமும், எல்லா ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளக் கருத்தும், எல்லா வேதங்களுடைய கதி₃யும், எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களுடைய நினைவும் நிரூபித்தவளவில் ஆசார்யகைந்யர்யமே பரமப்ரயோஜநம்” என்று நஞ்சீயர் பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தாரென்று வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்வார். (வார்த்தாமாலை—220)

நஞ்சீயர் மட₂த்திலே ப₄ட்டருடைய மூத்தபெண்பிள்ளை, ‘காஞ்சேரிச் சருகுண்டோ’ என்று கேட்டுவர, அப்போது முன்வாயிலே சிலவற்றைப் பார்த்துக் காணாமையாலே ‘இல்லை’ என்று, பின்னையும் பார்த்தவாறே, ஒரு கலத்திலே கண்டு, தம்முடைய மடியிலே இட்டுக்கொண்டு எழுந்தருளினவாறே, ‘இத்தை ஒருவர் கையிலே வரவிடலாகாதோ? நீர் கொண்டெழுந்தருளவேணுமோ? என்று ப₄ட்டருளிச் செய்ய, ‘அப்போது இல்லையென்றுவிட்ட மஹாபாபிக்கு ஆளிட்டிருக்கவும் வேணுமோ? என்று அருளிச்செய்தார். இத்தால், ஆசார்ய புத்ர பௌத்ராதி₃களும் ஆசார்யவத் அநுவர்த்தநீயரென்று கருத்து. (முன்வாயிலே – தன் கண்ணுக்கு எதிரிலுள்ள சில இடங்களிலே. கலத்திலே – பாணையிலே.) (வார்த்தாமாலை—116)

நல்ல ஆசார்யன் மூலமாக நம்முடைய ஜ்ஞானத்தைச் சீர்திருத்திக்கொள்வது போலே நல்ல ஸிஷ்யன் மூலமாகவும் நாம் அறியாத ஓர் அர்த்தம் கிடைத்தால் அதைக்கொண்டு நம்முடைய ஜ்ஞானத்தைத் திருத்திக்கொள்ளலாம்’ என்ற பரந்த மனப்பான்மையை உடையவர் நஞ்சீயர் என்பது “ஸத்யாசார்ய ஸந்நிதி₄யோடு ஸச்சி₂ஷ்ய ஸந்நிதி₄யோடு வாசியில்லைகாணும் ஒருவனுக்குத் திருத்தம் பிறக்க” என்ற நஞ்சீயர் வார்த்தையிலிருந்து(203) விளங்குகிறது.

“ஸ்மர்த்தவ்யோ ப₄க₃வாந் ஹரி:” என்றும், “ப₄க₃வாந் பூ₄தைர் ப₃ல: க்ரீட₃நகைரிவ” என்றும், “ப₄க₃வந் நாராயண” என்றும் இப்படி வ்யவஹரிக்கவருப்பதாயிறே இருப்பது. அவனை நிர்தே₃ஸிக்கும்போது “ப₄க₃வதீம் ஸ்ரியம் தேவீம்”, “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே ப₄க₃வதி” என்னும் படியாயிருக்கும்.

(ப்₃ரும: கத₂ம் த்வாம் வயம்) ஈஸ்வரகு₃ணஸ்தவம் பண்ணும்போது “அநந்தா வை வேத₃ா:” என்கிற வேத₃ங்களுமகப்பட, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்கொண்டு அளவுகோல் முறிந்து

மஹத்யாபதி₃ ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப₄க₃வாந் ஹரி: (?)

[பேராபத்து வந்த காலத்தில் ப₄க₃வானான ஹரி நினைக்கத்தகுந்தவன்.] என்றும், அநியோஜ்யோ₅ப்ரமேயஸ்ச யஸ்து காமஸரீர்த₄ருத்

மோத₃தே ப₄க₃வாந் பூ₄தைர் ப₃ல: க்ரீட₃நகைரிவா|| (ப₄ா.ஸப₄ா 40-78) [ஏவப்படாதவனும், அறியமுடியாதவனும், இஷ்டப்பட்ட உருவங்களை த₄ரிப்பவனுமான ப₄க₃வான், சிறுவன் வினையாட்டுக்கருவிகளுடன் வினையாடுவதுபோல் பூ₄தங்களுடன் வினையாடி ஸந்தோஷிக்கிறான்.] என்றும், “ப₄க₃வந்நாராயண” (ஸரணாக₃தி க₃த்யம்-1) [ப₄க₃வானான நாராயணன்] என்றும், இப்படி பகவச்சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லும்படியன்றே இருப்பது. அவனைச் சொல்லும்போதும் “பகவதீம் ஸ்ரியம் தேவீம்” [பூஜிக்கத்தக்கவளும், எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவளும், ஒளிவீசும் திருமேனியையுடையவளுமான பெரியபிராட்டியார்], “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே ப₄க₃வதி” [கல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவளே! உன் திருநாமமும் ஸ்ரீ என்பதேயாயிருக்கிறது] என்கிறபடியே ‘பகவதி’ என்றே சொல்லும்படியாயிருக்கிறாள்.

(ப்₃ரும: கத₂ம் த்வாம் வயம்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய கு₃ணங்களைத் துதிக்கும்போது “அநந்தா வை வேத₃ா:” [வேத₃ங்கள் அளவற்றவை.],

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ

ஆநந்தம் ப்₃ரஹ்மனே வித்₃வாந் ந பி₄பே₃தி குதஸ்சநேதி|| (தை.ஆந 9-1) [எந்த ப்₃ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன் கூடிய வாக்குக்கள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்வாவின் ஆநந்த₃த்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் ப₄யப்படமாட்டான்.] என்கிறபடியே வேத₃ங்களுங் கூட அவனை அளக்க முடியாமல் திரும்பும்படியன்றேயிருப்பது.

பே₄ாகே₃ாபோத்₃க₄ாதகேளீ சுளகித ப₄க₃வத்₃வைஸ்வரூப்யாநுப₄ாவா

ஸா ந: ஸ்ரீ: (ஸ்ரீகு₃ணரத்த்கோஸம் 4)

மடங்கும்படியாயிற்றே இருப்பது. அவன் தன்னையுமகப்பட சுலகித ப₄க₃வத்₃ வைஸ்வரூப்யையாயிருந்துள்ள உன்னை மந்த₃மதிகளுக்கு அக்₃ரேஸராயிருந்துள்ள நாங்கள் என் சொல்லி வ்யவஹரிப்பது? என்று கொண்டு பிராட்டியினுடைய பரத்வத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிரூர் ஆளவந்தார். (1)

2. यस्यास्ते महिमानमात्मन इव त्वद्वल्लभोऽपि प्रभुः
नालं मातुमियत्तया निरवधिं नित्यानुकूलं स्वतः ।
तां त्वां दास इति प्रपन्न इति च स्तोष्याम्यहं निर्भयो
लोकैकेश्वरि ! लोकनाथदयिते! दान्ते! दयान्ते विदन् ॥

[ப₄க₃வானுடைய விஸ்வரூபாநுப₄வத்தையும், தன்னுடைய பே₄க₃ாரம்ப₄மாகிற வினையாட்டாலே கையளவாக ஆக்குபவளான அந்த ஸ்ரீதே₃வி.] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய விஸ்வரூபாநுப₄வமும் “இவள் கைக்குள் அடங்கியது” என்று சொல்லும்படியிருக்கும் உன்னுடைய பெருமையை அறிவிலிகளின் முன்னணியில் இருக்கும் நாங்கள் என் சொல்லிக் கூறுவோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த ஸ்லோகத்தாலே பிராட்டியினுடைய மேன்மையை அருளிச்செய்கிரூர் ஆளவந்தார். (1)

2. யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்த்மந இவ த்வத்₃வல்லபே₄ஈபி ப்ரபு₄:
நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதி₄ம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத: ।
தாம் த்வாம் த₃ாஸ இதி ப்ரபந்ந இதி ச ஸ்தோஷ்யாம்யஹம் நிர்ப்ப₄யோ
லோகைகேஸ்வரி ! லோகநாத₂த₃யிதே! த₃ாந்தே ! த₃யாந்தே வித₃ந் ॥

பதவுரை:- லோகைகேஸ்வரி - லோகத்திற்கு ஒரே ஈஸ்வரியாயிருப்பவளே!, லோகநாத₂த₃யிதே - லோகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு ப்ரியமஹிஷியாயிருப்பவளே! த₃ாந்தே - கருணாகல்பவல்லியே! யஸ்யா தே - எந்த உன்னுடைய, நிரவதி₄ம் - அளவற்றதும், ஸ்வத: நித்யாநுகூலம் - இயற்கையாகவே (ப₄க₃வானுக்கு) எப்போதும் அநுகூலமாயிருப்பதுமான, மஹிமாநம் - பெருமையை, ப்ரபு₄: த்வத்₃வல்லப₄: அபி - ஈஸ்வரனான உன்னுடைய வல்லப₄னும், ஆத்மந: இவ - தன்னுடைய பெருமையைப் போல், இயத்தயா - இவ்வளவென்று, மாதும் ந அலம் - அளவிட்டறிய மாட்டானோ, தாம் த்வாம் - அப்படிப்பட்ட உன்னை, த₃ாஸ: இதி - 'தாஸன்' என்றும், ப்ரபந்ந: இதி ச - 'ஸரணமடைந்தவன்' என்றும், தே த₃யாம் வித₃ந் அஹம் - உன்னுடைய கருணையை அறியும் நான், நிர்ப்ப₄ய: - ப₄யமற்றவனாய், ஸ்தோஷ்யாமி - துதிக்கிறேன்.

வ்யா.- (யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்₃வல்லபே₄ஸ்பி ப்ரபு₄ர் நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதி₄ம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) “யஸ்யாயுதாயுதாம் ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்தி₂தா” என்றும், “ஸ்வஸக்திலேஸோத்₃த்₄ருத பூ₄தஸர்க்க₃:” என்றும், “மநஸைவ ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய:” என்றும், “பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதை₄வ ஸ்ருயதே ஸ்வாப₄ாவி₄கீ ஜ்ஞாந ப₃லக்ரியா ச” என்றும், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்றும், “தி₃வ்யோ

வ்யா.- (யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்₃வல்லபே₄ஸ்பி ப்ரபு₄ர் நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதி₄ம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:)

யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்தி₂தா

பரப்₃ரஹ்மஸ்வருபஸ்ய ப்ரணமாமஸ்தமவ்யயம்॥ (வி.பு.1-9-53)

[பரப்₃ரஹ்மஸ்வருபியான எவனுடைய பல்லாயிரத்தில் ஒரு ப₄ாக₃த்தில் உலக மாகிற ஸக்தி நிலைநிற்கிறதோ, குறைவற்றவனான அவனை வணங்குகிறோம்.]

ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகோ₄ஸௌ

ஸ்வஸக்திலேஸோத்₃த்₄ருதபூ₄தஸர்க்க₃:।

இச்ச₂ாக்₃ருஹீதாபி₄மதோருதே₃ஹஸ்

ஸம்ஸாதி₄தா₄ஸேஷஜக₃த்₃தி₄தோ₄ஸௌ॥ (வி.பு.6-5-84)

[இந்த ப₄க₃வான் ஸகலகல்யாணகு₃ணங்களையும் இயற்கையாகவே உடையவன்; தன்னுடைய ஸக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதியினாலேயே த₄ரிக்கப்பட்ட பூ₄தங்களை உடையவன்; இச்சையினாலேயே எடுக்கப்பட்டவையும், இஷ்டமானவையுமான பல தே₃ஹங்களை உடையவன்; இவன் எல்லா ஜக₃த்துக்கும் நம்மையைச் செய்பவன்.]

மநஸைவ ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய:।

தஸ்யாரிபக்ஷக்ஷபணே கியாநுத்₃யமவிஸ்தர:॥ (வி.பு.5-22-15)

[எவனொருவன் மனத்தினாலேயே உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும், ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறானோ; அவனுக்கு எதிரிகளை நிரஸிப்பதில் என்ன பெருமுயற்சி வேண்டும்?]

பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதை₄வ ஸ்ருயதே ஸ்வாப₄ாவி₄கீ ஜ்ஞாநப₃லக்ரியா ச (ஸ்வே 6) [இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், ப₃லமும், (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.]

ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்। நப்₃ரஹ்மா நேஸாந:। நேமே த்₃யாவாப்ருதி₂வீ ... ஸ ஏகாகீ ந ரமேத॥ (மஹோபநிஷத்) [நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்; ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஏப்ரல் 2009

தே₃வ ஏகோ நாராயண:” என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வத்தை உடையவனும், உனக்கு வல்லப₄னான ஸர்வேஸ்வரனுமகப்பட, யச்ச₂ப்₃த₃த்தாலே அவாங்மநஸகே₃சரமாயிருக்கிற உன்னுடைய அளவிறந்திருக்கிற பெருமையை இவ்வளவென்று நிரூபிக்குமளவில், “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்” என்கிறபடியே தன் வைப₄வ நிரூபணம் பண்ணத் தான் மாட்டாதாப்போலே உன்னுடைய வைப₄வ நிரூபணம் பண்ணும்போது அஸமர்த்த₂னாயிருக்கும். ‘ஆனால் ஜக₃த்துக்கு ஸேஷித்₃வித்வம் உண்டோ? என்றால், (நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) “அஸ்யேஸாநா ஜக₃தோ விஷ்ணுபத்நீ” என்கையாலே ஜக₃த்தைப்பற்ற இவளுக்கு ஸேஷிணீத்வமும், அவனைப்பற்ற ஸேஷத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே ஸேஷித்₃வித்வமில்லை. ‘ஆனால் இவனைப்பற்ற இவள் ஸேஷபூ₄தையாகில், இவளுடைய வைப₄வநிரூபணம் பண்ணவொண்ணாதே’ என்னவொண்ணாது. அதெங்ஙனையென்னில்; “அபூர்வநாநாரஸப₄வநிர்ப்ப₄ர ப்ரப₃த்₃த₄யா முக்த₃த்₄ வித₃க்₃த்₄லீலயா”

பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாஸமும், பூமியுமில்லை ...அவன் ஒருவனாயிருந்து ஆநந்தத்தை அடையவில்லை.]

ஏஷ ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மாஸபஹதபாப்மா தி₃வ்யோ தே₃வ ஏகோ நாராயண:। (ஸு₃ப₃ரலோபநிஷத்-7)[ஸர்வபூ₄தங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும், தே₃வஷமற்றவனும், ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தில் வஸிப்பவனும், தே₃வனுமான நாராயணன் ஒருவனே.] என்னும் ப்ரமாணங்களாலே விளக்கப்பட்ட மேன்மையை உடையவனும், உனக்கு இனிய கணவனான ஸர்வேஸ்வரனுங்கூட, வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் எட்டாமலிருக்கும் உன்னுடைய அளவற்ற பெருமையை அளக்கப் புகுந்தால், ‘தனக்கும் தன்தன்மை அறிவரியான்’ (திருவாய் 8-4-6) என்கிறபடியே, தன்னுடைய பெருமையைத் தான் காணமுடியாதது போலே, உன்னுடைய பெருமையைக் காண்பதற்கும் இயலாதவனாயிருப்பான். அப்படியானால் உலகத்திற்கு இருவர் தலைவர்களோ எனில்; (நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) “அஸ்யேஸாநா ஜக₃தோ விஷ்ணுபத்நீ” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி உலகிற்கு இவள் தலைவியாயிருந்தபோதிலும், அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட மனைவி என்கையாலே இரண்டு தலைவர்கள் இல்லை. அப்படி எம்பெருமானுக்கு பிராட்டி அடிமைப்பட்டவளானால் இவளுடைய பெருமையை அவன் அளவிடக்கூடியவன் என்று ஆகுமே எனில், ஆகாது. எப்படியெனில்; “அபூர்வநாநாரஸப₄வநிர்ப்ப₄ர ப்ரப₃த்₃த₄யா முக்த₃த்₄ வித₃க்₃த்₄லீலயா” (ஸ்தோ.ரத் 44)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
रामानुज रहस्यत्रयम्
ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரயம்
மூலம்

1. ஓம் நமோ ராமாநுஜாய
2. ஸ்ரீமத்₃ ராமாநுஜ சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்₃யே
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥
3. ஸர்வகர்மாணி ஸந்த்யஜ்ய ராமாநுஜ இதி ஸ்மர
விபூ₄திம் ஸர்வபூ₄தேப்₄யோ த₃த₃ாம்யேதத்₃ வ்ரதம் மம॥
ஸ்ரீமத்₃ ராமாநுஜ கு₃ரவே நம:

வரத₃ார்ய கு₃ரோ: புத்ரம் தத்₃பத்₃ாப்₃ஜைக த₄ாரகம்
ஜ்ஞாநப₄க்த்யாதி₃ ஜலதி₄ம் வந்தே₃ ஸுந்த₃ரதே₃ஸிகம்॥

பாது₃கே யதிராஜஸ்ய கத₂யந்தி யத₂ாக்யயா
தஸ்ய த₃ாஸரதே₂: பாதெ₃ள ஸிரஸா த₄ாரயாம்யஹம்॥

**ஜ்ஞாநத்₃ருஷ்டி அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்த
வ்யாக்₂யாநம்**

அநாத்₃யவித்₃யாஸஞ்சித-புண்யபாபரூபகர்மபரவஸனாய், தே₃வதிர்யக்₃மநுஷ்ய
ஸ்த₂ாவரரூப-சதுர்வித₄ஸரீரங்களைப் பரிக்₃ரஹித்து பத்₃த₄ஸம்ஸாரியாய், து₃க்க₂ஸாக₃ர
மக்₃நனாய், தந்நிஸ்தரனோபாயமறியாத சேதநனுக்கு, நிர்ஹேதுக ப₄க₃வத்கடாஷுத்
தாலே அத்₃வேஷாபி₄முக்ய ஸத்ஸங்க₃தி₃களுண்டாய் ஸத₃ாசார்ய ஸமாஸ்ரயணம்
பண்ணின சரமாதி₄காரிக்கு மோகைகஹேதுவாய், பரமரஹஸ்யமான ராமாநுஜ
ரஹஸ்யத்ரயம் அறியவேணும்.

அதில் மந்த்ரமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்;—எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், ஓம்
என்றும், நம: என்றும், ராமாநுஜாய என்றும் மூன்று பத்₃மாய் இருக்கும். இதில் முதல்
பத்₃மாய் ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம் அகாரம் என்றும், உகாரம் என்றும், மகாரம் என்றும்
மூன்று திருவக்ஷரமாய் மூன்று பத்₃மாய் இருக்கும். இரண்டாம் பத்₃மான நமஸ்ஸு
'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு திருவக்ஷரமாய், இரண்டு பத்₃மாய் இருக்கும்.
மூன்றாம் பத்₃மான ராமாநுஜ பத்₃ம் அஞ்ச திருவக்ஷரமாய் 'ராம' என்றும், 'அநுஜ'
என்றும் இரண்டு பத்₃மாய், மேல் 'ஆய' என்று சதுர்த்தி₂யாயிருக்கும்.

இதுக்கு அர்த்தம் – இதில் முதல் பதமான அகாரத்தாலே எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறது. “அகாரோ விஷ்ணு வாசக:” (?) என்றும், “அக்ஷராணம் அகாரோஸ்மி?” (புக்.வத் கீதை 10-33) என்றும், “அகாரார்த்தே விஷ்ணு:” (அஷ்டஸ்லோகீ-1) என்றும் நாராயண வாசகமான அகாரம் எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்; “ஸாக்ஷாந்நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் மக்நாநுத்ரதே லோகாந் காருண்யாச்சஸ்த்ர பாணிநா” (ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை) என்றும், “ஆசார்யஸ் ஸ ஹரி: ஸாக்ஷாத் சரூபி ந ஸம்ஸய:” (?) என்றும், “பீதவாடைப்பிரானூர் பிரமகுருவாகி வந்து” (பெரியாழ் திரு 5-2-8) என்றும் இப்படி ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆசார்யனாகையாலே “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி” (பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய ஸ்லோகம்) என்றும்; “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:” என்றும், “ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்ரத்தாநாத்ர ஸம்ஸய:” என்றும் “ஆசார்யபதமென்று தனியே ஒரு பதம்; அதுள்ளது எம்பெருமானார்க்கே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆசார்யத்வபூர்த்தி எம்பெருமானார்க்கே உண்டாகையாலே அகாரவாச்யரெம்பெருமானாரைக் கை ஸித்தம்.

ஆனால் ஸகலஜக்த்காரணத்வமும், ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வஸேஷித்வமும், ஸ்ரிய:பதித்வ மும் அகாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே எம்பெருமானாரிடத்தில் இவையுண்டாக வேண்டாவோயென்னில் உண்டு. எங்ஙனையென்னில்; ஈஸ்வரனே யில்லையென்றும், உண்டானாலும் நிமித்தமாத்ரம் என்றும், கர்மம் காரணமென்றும், சேதநன் காரணமென்றும், ப்ரதநம் காரணமென்றும் சொல்லுகிறவர்களுடைய மதங்களை ஸ்ருதி-ஸ்மருதி-இதிஹாஸ-புராணங்களாலே நிரஸித்து, ஈஸ்வர ஸத்வாவத்தை அங்கீகரிப்பித்து, ஸகலஜக்த்காரணபூதனை ஈஸ்வரனே உண்டாக்கினபடியாலும், ‘ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவ மே மதம்’ (கீதை 7-18) என்கிற ஈஸ்வரவாக்யத்தாலே ஈஸ்வரன் ஸாரீரமும், எம்பெருமானார் ஸாரீரியமாகையாலே, ஸாரீரத்துக்குண்டான காரணத்வம் ஸாரீரீக்கேயாகையாலும், ஆதிக்காரணத்வம் எம்பெருமானார்க்கே என்று சொல்லலாம். காரணமாகிறது உண்டாகப் பண்ணின வஸ்துவினே.

கபர்த்திமதகர்த்தமம் கபிலகல்பநாவாகுராம்
 துரத்யயமதீத்ய தத் த்ருஹிணதந்த்ரயந்த்ரோதூரம் ।
 குத்ருஷ்டிகுஹநாமுகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண:
 கரக்ரஹவிசக்ஷணே ஜயதி லக்ஷமணோயம் முநி: ॥

(யதிராஜஸப்ததி-38) என்றும் ப்ரமாணம் உண்டாகையாலே ஸகலஜக்த்காரணத்வம் எம்பெருமானார்க்கேயுள்ளது.

ஸர்வரக்ஷகத்வம் எங்ஙனையென்னில்; அதிகாரி நியமமின்றிக்கே ப்ரஹ்ம-க்ஷத்ரிய-வைஸ்ய-ஸூத்ராதிகளையும், ஸ்த்ரீ-பூல-வ்ருத்த-முக-ஜட-அந்த-புதி-பங்கு-பஸு-பக்ஷி-ம்ருகாதிகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே ஸர்வரக்ஷகத்வமும்

உண்டென்கை.

ஸர்வஸேஷித்வம் எங்ஙனையென்னில்:— நம்பெருமாள், திருவேங்கடமுடையான், தேவப்பெருமாள், அழகர், திருக்குறுங்குடிநம்பி, திருநாராயணரான யாதவாத்₃ரிநாத₂ன் முதலானவர்கள் உப₄யவிபூ₄தியையும் கொடுத்தும், ஜாமாதாவாயும், ஸிஷ்யனாயும், குமாரனாயும் ஸேஷப்படுகையாலும்; நம்மாழ்வார் இவருடைய ப₄விஷயத₃வதாரத்தை கடைக்கித்து திருவாய்மொழியிலே ‘கலியும் கெடும் கண்டுகொண்மின்’ (திருவாய் 5-2-1) என்றும், ‘கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்’ (திருவாய் 5-2-2) என்றும் இத்தயாதி₃க ளால் இவருடைய ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் எல்லாரும் வீடு பெறுவர்கள் என்றும் ‘நமக்குமிவர் ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே உஜ்ஜீவநமென்றும் ‘பொலிக பொலிக பொலிக’ (திருவாய் 5-2-1) என்றும் மங்கு₃ளாஸாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீமந்நாத₂ முநிகளுக்கு மேலுள்ள அவதார ரஹஸ்யத்தையும் அறிவித்து ப₄விஷயத₃ாசார்ய விக்₃ரஹத்தையும் ப்ரஸாதி₃த்தருள, அவர் உய்யக்கொண்டார்க்கும், அவர் மணக்கால்நம்பிக்கும், அவர் ஸ்ரீஆளவந்தார்க்கும், அவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பிக்கும் ப்ரஸாதி₃க்கையாலே முன்புள்ள முதலிகளும்; ஸமகாலத்தில் கூரேஸ-குருகேஸ-கே₃ாவிந்த₃-த₃ாஸரதி₂கள் முதலான எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநஸ்த₂ரும், எழுநூறு த்ரிதண்ட₃ஸந்யாலிகளும், பன்னீராயிரம் ஏகாங்கிகளும், எண்ணிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ராஜாக்களும், திருநாமத₄ாரிகளும், ப₄ட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான பின்புள்ள முதலிகளும் அவர்க்கே ஸேஷப்படுகையாலே ஸர்வஸேஷித்வ மும் உண்டென்கை.

இவை இத்தனையுமுண்டானாலும் ஸ்ரியபதித்வம் சொல்லலாமோ யென்னில்; சொல்லலாம். ஸ்ரீ ஸப்₃த₃த்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லி அவருக்குப் பதி யென்று எம்பெருமானானுரைச்சொல்லலாம். ஆனால் ஸ்ரீஸப்₃த₃த்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்:— ‘கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீனாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை₂ வரக்கடவதாயிருக்கும். ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, பரிஸு₃த்த₄ாதம் ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாயிருக்கும்’ என்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலே (239, 240) அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டிக்கு உண்டான கு₃ணங்கள் ஆழ்வானுக்கும் உண்டாகையாலும், ஈஸ்வரனுக்கு அநேக நாய்ச்சிமார் உண்டானாலும், அக்₃ரமஹிஷி பெரியபிராட்டியாரானுப்போலே ‘அக்₃ர்யம் யதீந்த₃ரஸிஷ்யாநாம் ஆத்₃யம் வேத₃ாந்தவேதி₃நாம்’ (?) என்கிறபடியே எம்பெருமானார்க்கு ப்ரத₄ாந ஸிஷ்யராகையாலும், ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுக்கு பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமானால்லது ஈஸ்வரன் கார்யம்செய்யான் என்கிறபடியே, எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுக்கு ஆழ்வான் உபகாரம் வேண்டும்; ‘ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஸரணம் யதிராஜமீடே’ (யதிராஜ விம்ஸதி 2) என்றும், ‘கூராதி₄நாத₂ குருகேஸ

முகாத்ய பும்ஸாம் பாத்₃நாசிந்தநபர: ஸததம் ப₄வேயம்' (யதிராஜ விம்ஸதி 3) என்றும் யதிராஜவிம்ஸதியிலே அருளிச்செய்கையாலும், 'மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் நம்சுரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின் பழியைக்கடத்தும் இராமாநுசன் புகழ்பாடியல்லா வழியைக்கடத்தல் எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே' என்று நூற்றந்தாதி(7)யிலே அருளிச்செய்கையாலும், இப்படி மணவாளமாமுனி, திருவரங்கத்தமுதனார் முதலானவர்கள் ஆழ்வான் புருஷகாரமாகவே ஆஸ்ரயிக்கையாலும், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஆஸ்ரயித்ததினாலே தமக்கு ஸ்வரூபலாப₄மும், மற்றையவர்களுக்கெல்லாம் தம்மை ஆஸ்ரயித்தே ஸ்வரூபலாபமும் பெறவேண்டுகையாலே; ஸ்ரீஸப்₃த₃த்தால் ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே என்கிற வ்யுத்தபத்தி த₃வயார்த்த₂மும் இவரிடத்திலே உண்டாகையாலே ஸ்ரீஸப்₃த₃த்தாலே ஆழ்வானைச் சொல்லலாம். ஆனால் 'புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும், பாரதந்தர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்' என்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில் (7)அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டிக்கு இந்த மூன்று கு₃ணங்கள் உண்டானுப் போலே ஆழ்வானுக்கும் இம்மூன்று குணங்களும் உண்டாகவேண்டாவோ என்னில், உண்டு. எங்ஙனையென்னில்; க்ருபையாவது-பரத₃:க்க₃து₃க்கித்வமும், பரத₃:க்க-அஸஹிஷ்ணுத்வமும் ஆகையாலே,வாழையிலே அறுத்துமூர்ச்சையாய் விழுந்ததினாலும், ஸர்ப்பாஸ்க₃தமான மண்₃ரீ₃கத்தினுடைய ஆர்த்தநாத₃த்தைக் கேட்டு ஆழ்வான் மோஹித்து விழுந்தார் என்று வார்த்தாமாலையிலே அருளிச்செய்கையாலும் பரத₃:க்க₃து₃க்கி₂த்வமும்; நான் பெறுகிற லோகம் நாலாரான் பெறவேணுமென்று சொல்லுகையாலே பரத₃:க்க₂-அஸஹிஷ்ணுத்வமும் ப்ரகாஸித்தது. ஆகையால் இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தத்தாலும் க்ருபை வெளிப்பட்டது.

மாஸோபவாஸம் இருக்கச்சொல்லி நியமித்தபடியே செய்திருக்கையாலே பாரதந்தர்யமும் வெளியிடப்பட்டது. பாரதந்தர்யமாவது:— ஆசார்யன் நியமித்தபடியே செய்கை. எங்ஙனையென்னில்:— எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்நிதி₄க்கு பதினெட்டுதரம் எழுந்தருளி, அவர்பக்கலிலே லபி₄த்த சரமார்த்த₂த்தை ஆழ்வான் 'அடியேனுக்கு ப்ரஸாதி₃த்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய அப்படியே "ஸம்வத்ஸரம் தத₃ர்த்த₃த₄ம் வா மாஸத்ரயமத₂ாபி வா பரீக்ஷய விவிதே₄பாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதே₃த||" என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமாவது, ஆறுமாஸமாவது, மூன்றுமாஸமாவது விவிதே₄பாயங்களினாலே பரீக்ஷித்து நிஷ்காமனாய், அர்த்த₂ங்களை ப்ரஸாதி₃த்தருள வேணுமென்று ஸாஸ்த்ரப்ரதிபாத₃நங்கள் உண்டாகையாலே, அப்படியே பரீக்ஷித்து ஸ்ருதமான அர்த்த₂ங்களை ப்ரஸாதி₃த்தருளத் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வானுக்கு மாஸோபவாஸம் நியமிக்க, நியமித்தபடியே இருந்தாராகையாலே பாரதந்தர்யம் ப்ரகாஸித்தது.

அநந்யார்ஹத்வமாவது:— க்ருமிகண்ட₂ வ்யாஜத்தாலே உடையவர் வெள்ளைசாற்றி மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது, க்ருமிகண்ட₂ன் பெருமாள்

பரிகரத்தை நெருக்கிக் கொண்டு போருகையாலே, இந்தக் கலகம் விளைகிறது உடையவராலேயன்றே என்று அவர் திருவடி ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள் ஒருவரும் கோயிலுக்குள் புகுந்து பெருமானை ஸேவிக்கவிடவேண்டா என்று திய்யாஜ்ஞை யிட்டுவைத்தார்கள்; கூரத்தாழ்வான் துர்ஸநத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக க்ருமிகண்டனி டத்திலே புக்கு அவனாலே திருநயனங்களுக்கு உபத்ரவம் வந்து, மீண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளி அங்குற்றைச் செய்தியறியாமல் பெருமானை ஸேவிக்க எழுந்தளினவள விலே, ஒருவன் ஆழ்வானையுள்ளே புகுராதேயென்று தகைய, ஒருவன் தகையாதே கோயிலுக்குள் புகுருமென்ன, அவ்வளவில் ஆழ்வான் திகைத்துநின்று இங்குற்றை விசேஷம் ஏதென்று திருவாசல்காக்குமவர்களைக் கேட்க, அவர்களும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள் ஒருவரையும் பெருமானை ஸேவிக்க விடவேண்டாவென்று திய்யாஜ்ஞையிட்டு தகைந்து கிடக்கிறது என்ன, ஆனால் நீங்கள் என்னைப் புகுரச் சொல்லுவானென்னென்ன, ஆனாலும் நீர் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே நல்லகுணங்கள் உடையராகையாலே புகுரச்சொன்னோமென்ன, ஆழ்வான் அதைக் கேட்டு ஜலசந்த்ரனைப்போலே நடுங்கி சிவிட்கென்று நாலடி மீண்டு, ஐயோ ஆத்மகுணங்களுண்டானால் எல்லார்க்கும் ஆசார்யஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாம் என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று, எனக்குண்டான ஆத்மகுணங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய்விட்டதோ என்று வ்யாகுலப்பட்டு, தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டு எனக்கு, பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமேயமையும்; இந்த ஸம்பந்தம் ஒழிந்த புகுவத்ஸேவையும் வேண்டாவென்று திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளிநார் என்று நம்முடைய ஜீயர் அருளிச்செய்தார் என்று அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்கையாலும்; ஒருகாலத்திலே எம்பெருமானார் திருவுள்ளத் திலே தம்மைச் சீறியருளினாரென்று ஆழ்வான்கேட்டு, இவ்வாத்மா, அவர்க்கே ஸேஷமாயிருந்ததாகில், அவருடைய விநியோகப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென் னென்று அருளிச்செய்தார் என்று மாணிக்கமாலை, வார்த்தாமாலை, அந்திமோபாய நிஷ்டை முதலான ரஹஸ்யங்களிலே அருளிச்செய்கையாலே இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தத்தாலும் அநந்யார்ஹத்வம் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீஸப்தத்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லி, அவர்க்குப் பதி என்கையாலே ஸ்ரீய:பதித்வம் சொல்லிற்று.

உகாரத்துக்கு அர்த்தம்:— அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வமும். இவ்விடத்தில் அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியாவது — ஈஸ்வரஸேஷ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாவது:— எம்பெருமானார்க்கே ஸேஷமென்று சொல்லுகிறது. ஈஸ்வரஸேஷத்வத்தை அந்யஸேஷம் என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்:— எம்பெருமானார் வடுகநம்பியை அழைத்தருளி 'வடுகா! அழகியமணவாளப் பெருமாள் உபயநாய்ச்சிமாருடனே கூடச்சேர்த்தியிலே

ஸர்வாப₄ரணபூஷிதராய் நம் மட₂த்துவாசலிலே எழுந்தருளுகிறார், வந்து ஸேவிக்க வொண்ணாதோ' என்று அருளிச்செய்ய, 'அடியேன் உங்கள் பெருமானே ஸேவிக்க வந்தால் எங்கள் பெருமாள் பால் பொங்கிப்போகாதோ' என்று விண்ணப்பம் செய்கையாலும்; 'நித்ய ஸத்ருவாயிறேயிருப்பது' என்று ஆசார்யஸேவைக்கு ப₄க₃வத்ஸேவை விரோதி₄க்குமென்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலே (424) அருளிச்செய்கையாலே ஆசார்யஸேவைக்கு ப₄க₃வத்ஸேவை விரோதி₄யாகை ஸித்₃த₄ம்.

இனி மகாரத்துக்கு அர்த்த₂ம்:— 'மந ஜ்ஞானே' என்கிற த₄துவினாலே 'மகாரோ ஜீவ வாசக:' (?) என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜாத்யேகவசநமாகையாலே ஸகலாத்மாக்களையும் சொல்லுகிறது. மகாரம் ஸகலாத்ம வாசகமானாலும் 'மகாரஸ்து தயோர் த₃ஸ:' (பாஞ்சராத்தரம்) என்று எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே உண்டான ப்ராவண்யம்தானே நிரூபகமாக யதீந்த₃ரப்ரவணரென்று திருநாமத்தை உடையவரான மணவாள மாமுனியைச் சொல்லுகையே முக்யார்த்த₂மென்று ஸம்ப்ரத₃யஜ்ஞரான நம்மாசார்யர் கள் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக, ப்ரணவத்தால், ஸகலாத்மாக்களும் எம்பெருமானார்க்கே ஸேஷமென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

நமஸ்ஸுக்கு அர்த்த₂ம்:— 'ம:' என்கையாலே தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிறது. 'ந' — 'அன்று' என்கையாலே ஸ்வதந்த்ரனன்று என்கிறது. ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியான போதே பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாஸமாகையாலே இங்கு பாரதந்த்ர்ய பராகாஷ்டையான ததீ₃யபாரதந்த்ர்யமே சொல்லுகிறது. இங்கு ததீ₃யராவது 'த்வத்த₃ஸத₃ஸ க₃ணநா சரமாவதெ₄ள யஸ்தத்த₃ஸதைகரஸதாவிரதா மமாஸ்து' (யதிராஜ விம்ஸதி 16) என்கிறபடியே எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்ப₃ந்த₄ ஸம்ப₃ந்தி₄கள் எவர்களோ அவர்களுக்கே பரதந்த்ரன் என்கை. ஈஸ்வரபாரதந்த்ர்யம் ஸர்வாத்மஸாதாரணம். ராமாநுஜபாரதந்த்ர்யம் கதிபயஸாதாரணம். ததீ₃யபாரதந்த்ர்யம் அஸாத₄ரணம். இவ்வர்த்த₂ம் 'இடங்கொண்ட கீர்த்திமழிசைக்கிறைவன் இணையடிப்போது' (12), 'திக்குற்றகீர்த்தி இராமானுசனை என் செய்வினையாம்' (26), 'நல்லார் பரவுமிராமானுசன்' (80) இத்தயாதி₃களில் எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கே ஸேஷபூ₄தரானார்க்கொழிய மற்றொருவர்க்கு அடிமை செய்யாத்திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே அடியேன் அன்பு செய்வதுவே என்று எம்பெருமானார் த₃ஸர்கள் எந்தக்குற்றம், எந்த ஜந்மம், எந்த ஆசாரமுண்டானவர்களானாலும் அந்தக் குற்றம், அந்த ஜந்மம், அந்தவாசாரம் தானே நம்மை ஆட்கொள்ளுமென்றும், எம்பெருமானார் திருநாமம் நம்பினவர்களை மறவாதவர்கள் எவர்களோ அவர்களுக்கே ஸர்வதே₃ஸ, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும், ஸகலவித₄கைங்கர்யங்களும் த்ரிவித₄கரணங்களாலும் செய்கிறேன் என்றும் அமுதனார் அருளிச்செய்கையாலும், 'வாசா யதீந்த₃ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாத₃ாரவிந்த₃யுக₃ளம் ப₄ஜதாம் கு₃ருணாம்। கூராதி₄நாத₂குருகேஸமுகாத₃யபும்ஸாம் பாத₃ாநுசிந்தநபரஸ் ஸததம் ப₄வேயம்'

(யதிராஜ விம்ஸதி 3) என்றும், ‘த்வத்₃த₃ஸத₃ஸ கணநா சரமாவதெ₄ள ய: தத்₃த₃ஸதைகரஸதா_Sவிரதா மமாஸ்து’ (யதிராஜ விம்ஸதி 16) என்றும் சொல்லுகிற படியே மனோவாக்காயங்களாலே உம்முடைய திருவடியே ப₄ஜித்துக் கொண்டிருக்கிற கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலானவர்களுடைய திருவடிகளை எப்போதும் த₄யானம் பண்ணுகிறேன் என்றும், உம்முடைய த₃ஸாநுத₃ஸ க₃ணனையிலே சரமாவதி₄ த₃ஸர்கள் எவரோ, அவருடைய த₃ஸ்யநிஷ்டை₂யே எனக்கு வேணுமென்றும் மணவாளமாமுனிகளும் எம்பெருமானாரையே நோக்கி இப்படி விண்ணப்பம் செய்கையாலும், இந்த உப₄யரிடத்திலும் த₃யபாரதந்தர்யம் காணப்பட்டது.

இந்நமஸ்ஸிலே அஹங்காரமகாரநிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்தபாரதந்தர்யமும், பாரதந்தர்ய பராகாஷ்டையான த₃யஸேஷத்வமும் ப்ரதிபாதி₃த்தாலும் கீழ் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலும், மேல் புருஷார்த்த₂ம் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகையாலும், ப்ரத₄நப்ரதி₃பா₃யம் உபாயமா கையாலும், ஸ்வரூபப்ராப்யாநுரூபமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸ்வரூபத்துக் கும், ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிந்ரே ப்ராபகம்’ (ஸ்ரீவ.பூ₄ 410) என்கிறபடியே எம்பெருமானார்க்கு ஸேஷமாகையே ஸ்வரூபமும், அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்த₂முமாகையாலே இவை இரண்டுக்கும் சேர்ந்த உபாயம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்கை. எங்ஙனையென்னில்; “பேரென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தர்க்கு ஆரென்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி”(இரா.நூ 45) என்று உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் தேவரீர் திருவடிகளே என்று அமுதனார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்றும் சொல்லுகிறது.

இதுவுமன்றிக்கே “ஸ்வாபி₄மாநத்தாலே ஈஸ்வராபி₄மாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்டவிவனுக்கு ஆசார்யாபி₄மாநமொழியக் க₃தியில்லை என்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்”(ஸ்ரீவ.பூ₄ 237) என்று அருளிச் செய்த படியே அநாதி₃காலத்தில் நின்று, ‘எனக்கு’ ‘நான்’ என்கிற ஸ்வாபி₄மாநத்தாலே ஈஸ்வராபி₄மாநத்தை அறுத்துக் கொண்ட இவனுக்கு எம்பெருமானார் அபி₄மாந மொழிய வேறு க₃தியில்லையென்று நம: பத₃ார்த்த₂ம்.

ராமாநுஜபத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம்—

ராமாநுஜபத₃ம் அகாரவிவரணமாகையாலே பரப்₃ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ராமாநுஜபத₃த்துக்கு பரப்₃ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறது எங்ஙனையென்னில்; ‘ராமஸ்ய அநுஜ: ராமாநுஜ:’ என்று நம்பிமுத்தபிரானுக்குத் திருத்தம்பியான க்ருஷ்ணனுக்கு வாசகம்; ‘வாஸு₃தே₃வாய தீ₄மஹி’(தை.உப 2-26) என்றும் ‘ப்₃ரஹ்மண்யோ தே₃வகீ புத்ரோ ப்₃ரஹ்மண்யோ மது₄ஸ₃த₃ந:’(அத₂ர்வ) என்றும் ‘க்ருஷ்ணம் த₄ர்யம் ப்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்—ஏப்ரல் 2009

ஸநாதநம்' (ப₄ஆரண்ய 88-25) என்றும், 'ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₄ராம்பிரீம்' (ஹரிவம்ஸம் 113-62) என்றும், "ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிம்ஹாஸ்து பூர்ணஷாட்கு₃ண்யமூர்த்தய:" (?) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாஸுதே₃வனே பரப்ரஹ்மமென்றும், தே₃வகீபுத்ரனே பரப்ரஹ்மமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே பரப்ரஹ்மமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே ஸநாதந த₄ர்மமென்றும், க்ஷீராப்₃தி₄ஸாயியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மதுரையிலே திருவவதரித் தருளிநரென்றும், ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிம்ஹாவதாரங்கள் பூர்ணவதாரங்கள் என்றும், இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் "பரித்ராணய ஸாதா₄நாம் விநாஸாய ச து₃ஷ்க்ருதாம் த₄ர்மஸம்ஸ்த்த₂பநார்த்த₂ய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃||" (கீ₃தை 4-8) என்றும் "யத₃ா யத₃ா ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர் ப₄வதி ப₄ரதா அப₄யுத்த₂ாநாம் அத₄ர்மஸ்ய தத₃ாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்||" (கீ₃தை 4-7) என்றும் சொல்லுகிற படியே துஷ்டநிக்₃ரஹ ஸரிஷ்டபரிபாலநத்துக்காக யுக₃யுக₃த்துக்கும் திருவவதரித்த க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அன்று அர்ஜுநனெருத்தனையுமே ஸரிஷ்யனாகக்கி கொண்டு அவனெருத்தனுக்குமே சரமார்த்த₂த்தை ப்ரஸாதி₃த்து "நாஸ்திகாய ந வக்தவ்யம் நா ப₄க்தாய கத₃ாசந ந சாஸு₃ஸ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோ₃ப்யஸுயதே" (கீ₃தை 18-67) என்று நாஸ்திகருக்கும், என்னிடத்தில் ப₄க்தி பண்ணாதவர்களுக்கும், கு₃ருவான உனக்கு ஸு₃ஸ்ருஷை பண்ணாதவர்களுக்கும், என்னிடத்தில் அஸு₃யை பண்ணாமவர்களுக்கும் சொல்லவேண்டாவென்று அருளிச்செய்த குறைகள் எல்லாம் தீர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக அந்த ராமாநுஜன் தானே இந்த ராமாநுஜாசார்ய ராய்த் திருவவதரித்து ப₃ஹுப்ரயாஸத்தினாலே திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலிலே பதினெட்டு பர்யாயமெழுந்தருளி ப₃ஹுபாயத்தாலே லபி₄த்த சரமார்த்த₂த்தை பூ₄ரி த₃ாநமாக எல்லார்க்கும் ப்ரஸாதி₃க்கையாலே எம்பெருமானார் தானே ஸ்ரீமந்நாராயண னைகை ஸி₃த₄ம்.

அங்ஙனன்றிக்கே ராமாநுஜ பத₃த்தில் 'ராமா' பத₃ம் ஸ்த்ரீ வாசகமாகையாலே அத்தாலே சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாரைச்சொல்லி, 'அநுஜ' பத₃த்தாலே அவருக்குத் தம்பி¹ என்று சொல்லவுமாம். ஆனால் ஒரு வயிற்றில் பிறந்தவர்களையன்றே, தம்பி தமக்கை என்று சொல்லுவது. நாய்ச்சியார் முன்பே பெரியாழ்வார் திருநந்தவனத்தில் திருத்துழாய் அடியிலே திருவவதரித்தருளிநார். அநேக காலத்துக்குப் பின்பு ஆஸு₃ரி கேஸவப்பெருமாளுக்குக் குமாரராய், காந்திமதியம்மாளுடைய திருவயிற்றிலே திருவவதரித்த எம்பெருமானாரைத் தம்பி என்று சொல்லுகிறது எங்ஙனையென்னில்:— தம்பி என்கிறது ச₂ந்தாநுவர்த்தித்வம் சொல்லுகிறது. ச₂ந்தானுவர்த்தித்வமாவது — நினைவறிந்து நடக்கை. ஆனால் நாய்ச்சியார் நினைவை எம்பெருமானார் அறிந்தது எங்ஙனையென்னில்:— "நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலைநம்பிக்கு நான் நூறு தடாவில்வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன் நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசில் சொன்னேன் ஏறுதிருவுடையான் இன்றுவந்து இவைகொள்ளும் கொலோ" என்றும்,

26. **अथ श्रीशैलनाथार्यनामि श्रीमति मण्डपे ।**

तदङ्घ्रिपङ्कजद्वन्द्वच्छायामध्यनिवासिन्म् ॥

26. அத₂ ஸ்ரீஸைலநாத₂ார்யநாம்நி ஸ்ரீமதி மண்ட₃பே
ததங்க₄ரி பங்கஜத்₃வந்த₃வச்ச₂ாயா மத்₄யநிவாஸிநம்॥

பதவுரை:- அத₂ - மட₂த்துக்கு எழுந்தருளியபின்பு, ஸ்ரீஸைலநாத₂ார்ய நாம்நி - ஸ்ரீஸைலநாத₂ர் (திருமலையாழ்வார்) என்னும் தம்மாசார்யராகிய திருவாய்மொழிப் பிள்ளையின் திருநாமமுடையதாய், ஸ்ரீமதி - மிக்க ஒளியுடையதான, மண்ட₃பே - மண்ட₃பத்தில், தத் அங்க₄ரி பங்கஜத்₃வந்த₃வச்ச₂ாயா மத்₄ய நிவாஸிநாம் - சித்ரரூபமாக எழுந்தருளியிருக்கும் அந்தத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையுடைய திருவடித்தாமரையிணையின் நிழல் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கிற, (மாமுனிகளைத் தொழுகிறேனென்று மேல் ஸ்லோகத்தில் இதற்கு அந்வயம்)

கருத்துரை:- தமது மட₂த்திலுள்ள காலக்ஷேப மண்ட₃பத்திற்குத் 'திருவாய்மொழிப் பிள்ளை' என்ற தமது கு₃ருவின் திருநாமம் சாத்தி அதில் சித்ரவுருவாக அவரை எழுந்தருளப் பண்ணினார் மாமுனிகள். அந்தச் சித்திரத்தின் திருவடி நிழலில் தாம் வீற்றிருக்கிறார் என்க. 'ஸ்ரீமதி மண்ட₃பே' மிக்க ஒளியுடைய மண்ட₃பத்தில். இங்கு மண்ட₃பத்திற்குக்கூறிய ஒளியாவது - பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலிய பூர்வாசார்யர்களுடைய திருமாளிகையிலுள்ள ஸு₃த்₄மாந மண்ணைக் கொண்டு வந்து சுவர் முதலியவற்றில் பூசியதனாலுண்டான ஸு₃த்₄யேயாகும். மஹான்கள் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்த₂ாநங்களில், அவர்களின் திருவடிகள் பட்ட மண் பரிஸு₃த்₄மன்றே? அதனாலன்றே இம்மண்ட₃பத்திற்கு ஸு₃த்₄யேற்படுவது. இங்கு 'தத₃ங்க₄ரி பங்கஜத்₃வந்த₃வச்ச₂ாயா மத்₄ய நிவாஸிநாம்' என்று ஷஷ்டி ப₃ஹுவசநாந்தமான பாட₂மும் காண்கிறது. அப்பாட₂த்திற்கு - அத்திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் திருவடிச்ச₂ாயையின் நடுவில் (தம்மைப்போல்) எழுந்தருளியிருக்கிற தமது ஸிஷ்யர்களுக்கு என்பது பொருள். இதற்கு மேல் ஸ்லோகத்தில் உள்ள 'தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ாநாம் ஸாரம் வ்யாசக்ஷாணம் நமாமி தம்' (தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களின் ஸாரார்த்த₂ங்களை உபதே₃ஸித்துக் கொண்டிருக்கும் அம்மாமுனிகளை வணங்குகிறேன்) என்றதனோடு அந்வயம் கொள்ளவேண்டும். (26)

27. **तत्त्वं दिव्यप्रबन्धानां सारं संसारवैरिणाम् ।**

सरसं सरहस्यानां व्याचक्षाणं नमामि तम् ॥

27. தத்த்வம் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ாநாம் ஸாரம் ஸம்ஸாரவையினாம்
ஸரஸம் ஸரஹஸ்யாநாம் வ்யாசக்ஷாணம் நமாமி தம்॥

பதவுரை:- ஸம்ஸார வையினாம் - ஸாரீரஸம்ப₃ந்த₄ரூபமான ஸம்ஸாரத்தைப் பகைக்கும் வையாய் (போக்கடிக்குமவையாய்) ஸரஹஸ்யாநாம் - திருமந்த்ரம், த்₃வயம்,

சரமஸ்லோகம் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருள்களோடு கூடியவைகளுமான, **தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄நாமம்** – ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களினுடைய, **ஸாரம்** – ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கத்தக்க மிக்க ப₃லமுடைய, **தத்த்வம்** – ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மைநிலையான ‘ஆசார்யனே ஸேஷியும், உபாயமும், ப்ராப்யமும்’ என்னும் பொருளை, **ஸரஸம்** – மிகவும் இனிமையோடு கூடியதாக, **வ்யாசக்ஷாணம்** – ஐயந்திரிபற விவரித்தருளிச்செய்கிற, **தம்** – அம்மணவாளமாமுனிகளை, **நமாமி** – தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

கருத்துரை:– தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்கள் ஸாரஸம்ப₃ந்த₄ரூபமான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிப்பன என்ற விஷயம் ‘மாறன் விண்ணப்பம் செய்த சொல்லார் தொடையல் இந்நூறும் வல்லார் அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே’ (திருவிருத்தம்-100) ‘செயரில் சொல்லிசைமாவை ஆயிரத்துளிப்பத்தால் வயிரம் சேர் பிறப்பறுத்து வைகுந்தம் நண்ணுவரே’ (திருவாய் 4-8-11) முதலிய பலஸ்ருதிப் பாசுரங்களில் காணலாகும். முற்கூறிய ரஹஸ்யங்களுக்கும் – எம்பெருமான் ஸேஷியும், உபாயமும், ப்ராப்யமும் ஆவான் என்பது மேலெழுந்தவாறு தோன்றும் பொருளாகும். சிறிது ஆராய்ந்தவாறே, ப₄க₃வதர்களே ஸேஷியும், உபாயமும், ப்ராப்யமும் ஆவர்கள் என்பது தோன்றும். மேலும் சற்று விமர்சித்தால் ஆசார்யனே ஸேஷியும், உபாயமும், ப்ராப்யமும் ஆவார் என்பது புலப்படும். ஆக, ரஹஸ்யத்தரயத்துக்கும் முக்கிய நோக்கம் மூன்றும் பொருளாகிய ஆசார்யனிடத்திலேயே ஆகுமென்பது ஆசார்ய நிஷ்டையில் ஊன்றிய ஸ்ரீமது₄ரகவிகள் முதலிய மஹான்களின் துணிபாகும். இங்கு மணவாளமாமுனிகள் யதீந்த₃ர்ப்ரவணர் – எம்பெருமானாருடத்தில் ஊன்றியவராகையால், அவரையே ஸேஷியாகவும் உபாயமாகவும் ப்ராப்யமாகவும், ஸிஷ்யர்களுக்கு தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களின் ஸாரார்த்த₂மாக உபதே₃ஸித்தாரென்பது அறியத்தக்கது. ஆசார்யர்களில் எம்பெருமானாரே உயர்ந்தவரென்று முன்பே கூறப்பட்டது இங்கு நினைக்கத்தகும். ஸேஷி – தலைவன்; ப்ராப்யன் – அடையத்தகுந்தவன்; உபாயம் – நாம் தலைவனை அடைவதற்குத்தக்க கருவி, நாம் கைங்கர்யம் செய்யத்தக்க தலைவர் ஆசார்யரேயாகையால், அதற்காக அடையத்தக்க (ப்ராப்யரான) வேறொரு உபாயத்தைத் தேடாமல் அவ்வாசார்யரையே உபாயமாகப்பற்ற வேணுமென்பது ரஹஸ்யத்தரயத்தின் ஸாரமான பொருளாகும். இதையே மாமுனிகள் ஸிஷ்யர்களுக்கு உபதே₃ஸித்ததாக இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறினாராயினர். இப்படி உயர்ந்ததோர் அர்த்த₂த்தை உபதே₃ஸித்த மணவாளமாமுனிகளுக்குத் தலையல்லால் கைம்மாறில்லாமையாலே, தலையால் வணங்குதலை ‘தம் நமாமி’- அவரை வணங்குகிறேனென்றதாகக் கொள்க.(27)

28. **ततः स्वचरणाम्भोजस्यशसिम्पन्नसौरभैः । पावनैरर्थिनस्तीर्थैः भावयन्तं भजामि तम् ॥**

28. தத: ஸ்வசரணம்பே₄ஜ ஸ்பர்ஸ ஸம்ப₃ந்ந ஸௌரபை₄!

பாவநைரர்த்தி₂நஸ்தீர்த்தை₂: ப₄வயந்தம் ப₄ஜாமி தம்॥

பதவுரை- தத: -தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களின் ஸாரப்பொருளை உபதே₃ஸித்த பின்பு, **ஸ்வசரண அம்பே₄ஜ ஸ்பர்ஸ ஸம்பந்ந ஸௌரபை₄:** - தமது திருவடித்தாமரைகளின் ஸம்ப₃ந்த₄த்தினால் மிக்க நறுமணத்தையுடையதும், **பாவறை:** - மிகவும் பரிசு₃த்₃மானது மாகிய, **தீர்த்தை₂:** - ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தினால் - ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தை உட்கொள்ளும்படி கொடுப்பதனால், **அர்த்தி₂ந:** - ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தைக் கொடுக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிற ஸிஷ்யர்களை, **ப₄ரவயந்தம்** - உய்யும்படி செய்யாநின்ற, **தம்** - அந்த மணவாளமாமுனிகளை, **ப₄ஜாமி** - ஸேவிக்கிறேன்.

கருத்துரை:- தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ ஸாரார்த்த₂ங்களை உபதே₃ஸித்தபிறகு, உபதே₃ஸம் பெற்ற ஸிஷ்யர்கள் ப்ரார்த்தி₂த்தார்களாகையால் தம்முடைய ஸ்ரீபாத₃ தீர்த்த₂த்தை அவர்களுக்குத் தந்து உட்கொள்ளச்செய்து அவர்களுக்கு ஸத்தையை உண்டாக்கினார் மாமுனிகள் - என்கிறார் இதனால். எம்பெருமானார் இப்போது எழுந்தருளியிராமையால், அவர் தமக்குக் கருவியாகத் தம்மை நினைத்து தமது ஸ்ரீபாத₃ தீர்த்த₂த்தை ஸிஷ்யர்களுக்குக் கொடுத்தருளியதனால், இது மாமுனிகளுக்குக் குற்றமாகாது. ஸிஷ்யர்கள் மிகவும் நிர்ப்ப₃ந்த₄மாக வேண்டிக்கொண்டது இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். மாமுனிகளின் திருவடிகள் தாமரை போன்றவையாகையால் அதன் ஸம்ப₃ந்த₄த்தினால் தீர்த்த₂த்திற்கு நறுமணமும், தூய்மையும் மிக்கதாயிற்றென்க. 'தீர்த்தை₂:' (தீர்த்தங்களாலே) என்ற ப₃ஹுவசநத்தினால் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂ம் மூன்று தடவைகள் கொடுத்தாரென்பது ஸ்வரஸமாகத் தோன்றுகிறது. ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂ம் உட்கொள்ளும் ப்ரகரணத்தில் 'த்ரி பிபே₄த்' (மூன்று தடவைகள் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂ம் பருகக்கடவன்) என்ற ஸம்ருதி வசநம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. சிலர் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தை இரண்டு தடவைகள் கொடுக்கிறார்கள். 'எல்லார்க்கும் தூய்மையளிக்குமதான ப₂ாக₃வத ஸ்ரீபாத₃ தீர்த்த₂பாநம் (பருகுதல்) ஸோமபாந ஸமமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது' என்று உசந ஸம்ருதியில், ஸ்ரீபாத₃ தீர்த்த₂பாநத்தை - யாக₃த்தில் ஸோமலதா-ரஸபாந ஸமாநமாக இரண்டு தடவை பருகத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டிருப்பது இதற்கு ப்ரமாணமாகும். ஆக, இரண்டு வகையான முறைகளும் ஸாஸ்த்ர ஸம்மதமாகையால் அவரவர்களின் ஸம்ப்ரதாயப்படி அநுஷ்டிக்கக் குறையில்லை. ப₄ரத்₃வாஜ ஸம்ஹிதையில் ஸிஷ்யன் ஆசார்யனிடம் உபதே₃ஸம் பெறுதற்கு, ஆசார்ய ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தை ஸ்வீகரிப்பதை அங்கு மாகக் கூறியுள்ளதனால், முன் ஸ்லோகத்தில் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ஸாரார்த்த₂பதே₂பதே₃ஸத்தை ப்ரஸ்தாவித்த பின்பு இதில் ஸ்ரீபாத₃ தீர்த்த₂பாநத்தை கூறினராயிற்று. முன்பு உபதே₃ஸம் செய்தருளியதற்காக அதில் ஈடுபட்டு 'நமாமி' என்றவர், இப்போது ஸ்ரீபாத₃ தீர்த்த₂ம் ஸாதித்ததில் மனங்களிந்து 'ப₄ஜாமி' என்கிறார்; வேறென்றும் செய்ய இயலாமையாலும், மாமுனிகளும் வேறென்றை எதிர்பாராத விரக்தராகையாலும் என்க.(28)

29. **आराध्य श्रीनिधिं पश्चादनुयागं विधाय च ।
प्रसादपात्रं मां कृत्वा पश्यन्तं भावयामि तम् ।**

29. ஆராத்ய ஸ்ரீநிதி₄ம் பஸ்சாத்யநுயாக₃ம் வித₄ய ச |
 ப்ரஸாத்யபாத்ரம் மாம் க்ருத்வா பஸ்யந்தம் ப₄வயாமி தம்||

பதவுரை:- **பஸ்சாத்** - பின்பு (மாத்யாஹ்நிகாநுஷ்டாநம் நிறைவேற்றிய பின்பு), **ஸ்ரீநிதி₄ம்** - திருவுக்கும் திருவான (தம்முடைய திருவாராதனப் பெருமாளாகிய) அரங்கநகரப்பனை, **ஆராத்ய** - மிக்க புக்தியுடன் ஆராதி₄த்து, **அநுயாக₃ம்** - ப₄க₃வான் அமுது செய்த ப்ரஸாத்யத்தை ஸ்வீகரித்தலாகிய அநுயாக₃த்தை, **வித₄ய** - செய்து, **மாம்** - இதற்கு முன்பு இந்த ப்ரஸாத்யத்தில் பராமுக₂மாக இருந்த அடியேனை, **ப்ரஸாத்யபாத்ரம் க்ருத்வா** - தாம் அமுது செய்த ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்காகச் செய்து (தாம் அமுது செய்து மிச்சமான ப்ரஸாத்யத்தை அடியேனும் ஸ்வீகரிக்கும்படி செய்து) **பஸ்யந்தம்**- அடியேனைக் கடாஷித்துக் கொண்டிருக்கிற **தம்** - அந்த மாமுனிகளை, **ப₄வயாமி** - ஸதா த்யாநம் செய்கிறேன்.

கருத்துரை:- ஆராத்ய - நன்றாக பூசித்து, த்ருப்தியடையும்படி செய்து என்றபடி. “இளவரசனையும் மதம்பிடித்த யானையையும் நம் அன்புக்கு விஷயமாய்ப் பிற தகுதிகளையும் பெற்ற விருந்தினனையும் எங்ஙனம் (அன்புடனும் அச்சத்துடனும்) பூசிக்கிறோமோ, அங்ஙனமே ப₄க₃வானையும் பூசிக்கவேண்டும். பதிவிரதை தனது அன்பிற்குரிய கணவனையும், தாய் முலைப்பாலுண்ணும் தன் குழந்தையையும், சரிஷ்யன் தன்னொசார்யனையும், மந்திர மறிந்தவன் தான் அறிந்த மந்த்ரத்தையும் எங்ஙனம் மிகவும் அன்புடன் ஆதரிப்பார்களோ அங்ஙனம் எம்பெருமானையும் ஆதரிக்கவேண்டும்” என்று சாண்டி₃ல்யஸ்ம்ருதியில் கூறியபடியே அரங்கநகரப்பனை மாமுனிகள் ஆராதி₄த்தாரென்றபடி. அநுயாக₃மாவது - யாக₃மாகிற ப₄க₃வதாராத₄னத்தை அநுஸரித்து (ப₄க₃வதாராத₄னத்திற்குப் பின்பு) செய்யப்படுகிற ப₄க₃வத் ப்ரஸாத்ய ஸ்வீகாரமாகிய பே₄ஜனமாகும். ‘பரிஷேசனம் செய்து விட்டு ப்ராணன் அபாநன் வ்யாநன் உத்யாநன் ஸமானென்னும் பெயர்களைக்கொண்ட எம்பெருமானை உத்யே₃ஸித்து அந்நத்தை ஐந்து ஆஹுதிகளாக வாயில் உட்கொள்ள வேணும், பின்பு உண்ணவேணும்’ என்று ப₄ரத்யவாஜர் கூறியது நினைக்கத்தக்கதிங்கு. சாண்டி₃ல்யரும் ‘நம்முடைய ஹ்ருத்யத்தில் உள்ள எம்பெருமானை த்யாநம் செய்து, பெருமாள் தீர்த்தம் ஸ்வீகரித்து ப்ராணய ஸ்வாஹா முதலிய மந்த்ரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டே நமது வாயில் அந்நத்தை ஹோமம் செய்ய வேண்டும். பின்பு எம்பெருமானை நினைத்துக்கொண்டே சிறிதும் விரைவின்றிக்கே, அந்நத்தை நிந்தியாமல் (உப்புக்குறைவு, புளிப்பதிகம் காரமேயில்லை என்றிவ்வாருகக் குற்றங்கூறாமல்) உண்ண வேண்டும். ஸூ₃த₄மானதும் நோயற்ற வாழ்வுக்கு உரியதும் அளவுபட்டதும் சுவையுடைய தும் மனத்துக்குப் பிடித்ததும் நெய்ப்பசையுள்ளதும் காண்பதற்கு இனியதும் சிறிது உஷ்ணமானதுமான அந்நம் ப₃த்ய₄மான்களாலே உண்ணத்தக்கது’ என்று கூறியது கண்டு அநுப₄விக்கத்தக்கது. ‘அநுயாக₃ம் வித₄ய ச’ என்ற சகாரத்தினாலே (அநுயாக₃த்தையும் செய்து என்று உம்மையாலே) மணவாளமாமுனிகள் தாம் அமுதுசெய்வதற்கு முன்பு

பூர்வைஷணவர்களை அமுது செய்வித்தமை கொள்ளத்தக்கது. 'பெருமாளுக்கு அமுது செய்வித்த பிறகு, பெருமாள் திருப்பவளத்தின் ஸம்புந்த₄த்தினால் சுவை பெற்றதும் நறுமணம் மிக்கதும் ஸு₃த₄மானதும் மெத்தென்றுள்ளது மனத்தூய்மையை உண்டாக்குமதும் ப₄க்தியோடு பரிமாறப்பட்டதுமான ப₄க₃வத் ப்ரஸாத₃த்தினாலே ப₄க₃வதர்களான பூர்வைஷணவர்களை மிகவும் ஊக்கத்தோடு த்ருப்தியடையச் செய்தார். பிறகு தாம் அமுது செய்தார்' என்று இவ்வெறும்பியப்பாவே தாம் அருளிய வரவரமுநி காவ்யத்தில் குறித்துள்ளமை இங்கு கருதத்தக்கதாகும். மாம் - அடியேனே. அதாவது இதற்கு முன்பு மாமுனிகள் தம்மை தமது மட₂த்தில் அமுது செய்யும்படி நியமித்தபோது, 'யதியின் அந்நமும் யதி அமுதுசெய்த பாத்ரத்திலுள்ள அந்நமும் உண்ணக்கூடாது' என்ற ஸாமாந்ய வசந்ததை நினைத்து து₃ர்பு₃த்தி₄யாலே அமுது செய்ய மறுத்து, இப்போது நல்லபு₃த்தி₄ உண்டாகப்பெற்ற அடியேனே என்றபடி. பஸ்யந்தம் ப₄வாயாமி - பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிற மாமுனிகளை த்யானிக்கிறேன். முன்பு மறுத்துவிட்ட இவர் தமக்கு இப்போது ப்ரஸாத₃த்தை ஸ்வீகரிக்கும்படியான பெருமை ஏற்பட்டது எங்ஙனம்? என்று ஆஸ்சர்யத் தோடு தம்மையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மாமுனிகளை, தம்மைத் திருத்தின பெருந்தன்மைக் காக எப்போதும் த்யானிக்கிறேன் என்றபடி. ஆகையால் 'யதியின் அந்நம் உண்ணத்தக்க தன்று' என்று ஸாஸ்த்ரம் மறுத்தது - அவைஷணவ யதியின் அந்நத்தைப் பற்றியது என்று எண்ணுதல் வேண்டும். (29)

30. **ततश्चेतस्समाधाय पुरुषे पुष्करेक्षणे ।उत्तंसितकरद्वन्द्वम् उपविष्टमुपहरे ॥**

30. தத: சேதஸ் ஸமாத₄ய புருஷே புஷ்கரேக்ஷணே ।
உத்தம்ஸித கரத்₃வந்த்₃வம் உபவிஷ்டமுபஹ்வரே॥

பதவுரை:- தத: - அமுதுசெய்த பிறகு, **புஷ்கர ஈக்ஷணே** - தாமரைக் கண்ணாகிய, **புருஷே** - பரம புருஷனான எம்பெருமானிடத்தில், **சேத:** - தமது மநஸ்ஸை, **ஸமாத₄ய** - நன்றாக ஊன்றவைத்து, **உத்தம்ஸித கரத்₃வந்த்₃வம்** - ஸிரஸ்ஸின்மேல் வைக்கப்பட்ட இரண்டு கைகளை (கைகூப்புதலை) உடையதாக இருக்கும்படி, **உபஹ்வரே** - தனியிடத்தில், **உபவிஷ்டம்** - (பத்₃மாஸநமாக யோக₃ாப்₄யாஸத்தில்) எழுந்தருளியிருக்கிற - மணவாளமாமுனிகளை ஸேவிக்கிறேன் என்று 31ஆம் ஸ்லோகத்துடன் அந்வயம்.

கருத்துரை:- அநுயாக₃த்திற்குப் (பே₄ஜனத்திற்குப்) பின்பு யோக₃ம் - பரமாத்மத்₄யாநம் செய்ய வேண்டுமென்று ஸாஸ்த்ரம் விதி₄த்துள்ளதனால் அதைச் சொல்லுகிறார். யோக₃மானது ஆராத₄நம் போல் மூன்று வேளைகளிலும் செய்யவேண்டுமென்று மேல் சொல்லப்போவது காண்க. யோக₃மாவது யோகிகுகள் தமது ஹ்ருத₃யகமலத்தில் திருமேனியோடு கூடி எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானே, அசையாத மனதுடன் நன்றாக த்யானித்தலாகும். 'எம்பெருமான் தே₃வர், மனிதர், விலங்கு, தாவரம் ஆகிய ஜீவாத்மாக்களில் வ்யாபித்திருக்கிறான். எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபித்துள்ளமையால் அந்நிலையே விஷ்ணுவின் அந்தர்யாமி நிலையாகும். அவ்வெம்பெருமானே யோக₃ம் செய்பவர்களின் ஹ்ருத₃ய கமலத்திலோ

என்றால் திருமேனியோடு எழுந்தருளியிருக்கிறான்' என்று பராசரர் பணித்தமை காண்க. 'யோகிகளின் ஹ்ருத்யத்தில் உள்ள பரமாத்மாவும் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்மாவும் ஒருவனே' என்று தைத்திரீயோபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதனாலும், ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்மாவுக்குப் புண்டூரீகாக்ஷத்வம் (தாமரைக் கண்ணனாற் தன்மை) ச₂ந்₂தோக்யத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதனாலும் 'புருஷே புஷ்கரேக்ஷணே' என்று இங்கு மாமுனிகளாகிய யோகியின் ஹ்ருத்யத்திலுள்ள பரமபுருஷனுக்குப் புண்டூரீகாக்ஷத்வம் கூறப்பட்டதென்க. புரி ஸேதே - யோகியூரீரத்தில் வலிக்கிறான் என்ற வ்யுத்தத்தினால் புருஷஸப்த்யம் பரமபுருஷனாகிய விஷ்ணுவைக் குறிக்குமதாகும். யுஜி - ஸமாதே₄ள என்ற த₄துவினடியாகப் பிறந்த யோகியூரீரத்தும் ஸமாதீ₄யாகிற பரமாத்ம₄யானத்தைத் தெரிவிக்கிறது. (30)

31. अब्जासनस्थमवदातसुजातमूर्तिम् आमीलिताक्षमनुसंहितमन्त्ररत्नम् । आनम्रमौलिभिरुपासितमन्त्ररङ्गैः नित्यं मुनिं वरवरं निभृतो भजामि ॥

31. அப்ஜாஸநஸ்த₂மவத₃ாதஸுஜாத மூர்த்திம்
ஆமீலிதாக்ஷமநுஸம்ஹித மந்த்ரரத்நம் ।
ஆநம்ரமௌளிபி₄ருபாஸிதமந்த்ரங்கை₃:
நித்யம் முநிம் வரவரம் நிப₄ருதோ ப₄ஜாமி॥

பதவுரை:- அப்ஜாஸநஸ்த₂ம் - பரமாத்ம₄யாந்திற்சாக்கப் பத்₃மாஸநத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், அவத₃ாத ஸுஜாத மூர்த்திம் - பாலைத்திரட்டினாற்போல் வெளுத்து அழகியதான திருமேனியை உடையவரும், ஆமீலித அக்ஷம் - (கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் இனிய எம்பெருமான் திருமேனியை த₄யானம் செய்வதனாலே) சிறிதே மூடிய திருக்கண்களையுடையவரும், அநுஸம்ஹித மந்த்ரரத்நம் - ரஹஸ்யமாக மெல்ல உச்சரிக்கப்பட்ட மந்த்ரரத்நமாகிய த₃வ்யத்தையுடையவரும், ஆநம்ர மௌளிபி₄ - நன்றாக வணங்கிய தலைகளை உடையரான, அந்த்ரங்கை₃ - மிகவும் நெருங்கிய கோயிலண்ணன் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ண முதலிய ஸிஷ்யர்களாலே, உபாஸிதம் - ஸத₃ா ஸேவிக்கப்படுமவருமான, வரவரம் முநிம் - அழகியமணவாளமாமுநிகளை, நிப₄ருதஸ்ஸந் - ஊக்கமுடையவனாகக் கொண்டு, நித்யம் ப₄ஜாமி - எப்போதும் ஸேவிக்கிறேன்.

கருத்துரை:- 'அதிகமான காற்றில்லாததும் அழகியதும் மேடுபள்ளமில்லாததுமானதோர் இடத்தில் முதலில் (மரத்தாலான மணையை இட்டு) அதன்மேல் தர்ப்பங்களையும், அதன்மேல் மான்தோலையும், அதன்மேல் வஸ்த்ரத்தையும் விரித்துப் பத்₃மாஸநத்திலுள்ளவனாகிய அவயவங்களை நேராக வைத்துக்கொண்டு யோகியும் செய்யவேண்டும்' என்று விஸ்வாமித்ரர் கூறியது காணத்தக்கது. மூக்கின் நுனியை இருகண்களாலும் பார்த்துக்கொண்டு யோகியும் செய்யவேண்டுமென்று த₄ர்மஸாஸ்த்ரங்களில் கூறியுள்ளதனையொட்டி, சிறிதே மூடிய திருக்கண்களையுடைய மாமுனிகளுக்குக் கூறப்பட்டது. 'ஸந்தோஷத்தினால் குளிர்ந்த கண்ணீர் பெருக்குமவனும், மயிர்க்கூச்செறியப்பெற்ற தே₃ஹத்தையுடையவனும்,

பரமாத்மாவின் கு₃ணங்களால் ஆவேசிக்கப்பட்டவனுமாகிய (பரமாமகு₃ணங்களை த்₄யாநம் செய்யுமவனுமாகிய) யோகி₃யானவன் உடலெடுத்த அனைவராலும் ஸத₃ா காணத்தக்கவனாகிறான் (விஷ்ணுதத்த்வம்) என்று கூறுகிறபடியினால், ஸிஷ்யர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட மணவாளமாமுனிகளை எப்போதும் ஸேவிக்கிறேன்' என்று கூறினாரென்க. (31)

32. ततश्शुभाश्रये तस्मिन् निमग्नं निभृतं मनः। यतीन्द्रप्रवणं कर्तुं यतमानं नमामि तम् ॥

32. தத: ஸுப₄ாஸ்ரயே தஸ்மிந் நிமக்₃நம் நிப்₄ருதம் மந:।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் கர்த்தும் யதமாநம் நமாமி தம்॥

பதவுரை:- தத: - யோக₃மாகிற ப₄க₃வத்த்₄யாநம் செய்தபிறகு, தஸ்மிந் - முற்கூறிய, ஸுப₄ாஸ்ரயே - யோகி₃களால் த்₄யாநிக்கப்படும் பரமபுருஷனிடத்தில், நிமக்₃நம் - மூழ்கியதாய், நிப்₄ருதம் - அசையாது நிற்கிற, மந: - தமது மனத்தை, யதீந்த்₃ரப்ரவணம் - எதிராஜரான எம்பெருமானிடத்தில் மிக்க பற்றுடையதாய் அசையாமல் நின்றலையுடையதாக, கர்த்தும் - செய்வதற்கு, யதமாநம் - முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிற, தம் - அந்த மணவாளமாமுனிகளை, நமாமி - தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

கருத்துரை:- இங்கு 'யதீந்த்₃ரப்ரவணம் கர்த்தும்' என்பதற்கு 'யதீந்த்₃ரப்ரணமேவ கர்த்தும்' என்பது பொருள். அதாவது முன்பு 'யதீந்த்₃ரசரணத்₃வந்த்₃வ ப்ரவணேநைவ சேதஸா' (16) என்று எம்பெருமானார் திருவடியினையை மனத்தினால் ப₄க்தியோடு நினைத்துக்கொண்டே ப₄க₃வத₃பி₄க₃மநம் முதலாக எல்லாவருஷ்டாநங்களையும் மாமுனிகள் நிறைவேற்றிவருவதாகக் கூறியுள்ளபடியால், எம்பெருமானாரையும் அவருக்கு இஷ்டமான எம்பெருமானையும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த தமது மநஸ்ஸை 'எம்பெருமானாரையே நினைப்பதாகச் செய்வதற்கு' என்பது கருத்தென்றபடி. ஸுப₄ாஸ்ரயமென்றது - த்₄யாநம் செய்பவனுடைய ஹேயமான து₃:க்காதி₃களைப் போக்குவதும், அவனுடைய மனத்தைத் தன்னிடம் இழுத்து நிறுத்துவதுமான எம்பெருமானுடைய தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்க்₃ரஹமாகும். இதனால் எறும்பியப்பா மாமுனிகளின் யதீந்த்₃ர ப்ராவண்யத்தை (சரமபர்வநிஷ்டையை) அநுஸந்தி₄த்து அவரை வணங்கினால், தமக்கும் சரமபர்வநிஷ்டை ஸித்₃தி₄க்குமென்று கருதி 'யதீந்த்₃ரப்ரவணம் கர்த்தும் யதமாநம் நமாமி தம்' என்றருளிாராயிற்று.

பூர்வதி₃நசர்யை முற்றிற்று.

யதிராஜவிம்ஸதியின் அவதாரிகை

இங்ஙனம் பூர்வதி₃நசர்யையில், அபி₄க₃மநம், உபாத்₃ாநம், இஜ்யை என்னும் மூன்று வகையான நித்யாநுஷ்டாநங்களில் தம்முடைய ஆசார்யராகிய மணவாளமாமுனிகளை அநுப₄வித்து, நான்காம் அநுஷ்டாநமாகிய ஸ்வாத்₄யாயத்தில் அவரை அநுப₄விக்க விரும்பிய எறும்பியப்பா, பலவகைப்பட்ட ஸ்வாத்₄யாயத்தில், பூர்வாசார்ய க்₃ரந்த₂ங்களைச் ஸிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபமாகச் சொல்லுதலென்னும் ஒருவகையை 'வாக்யாலங்க்ருதி

பூர்வதிநசர்யா

வாக்யாநாம் வ்யாக்யாதாரம் (உத்தர திநசர்யை 1) என்று மேலே சொல்ல நினைத்து, புதிதாக ஒரு க்₃ரந்த₂த்தை நிர்மாணித்தல் என்னும் மற்றொரு வகையை இப்போது சொல்ல விரும்பியவராய், மணவாளமாமனிகள் தமது ஆசார்ய நிஷ்டையாகிய தகுதிக்கேற்ப எம்பெருமானாரைப்பற்றி அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஸதி என்ற க்₃ரந்த₂த்தை இங்கே அநுவாதும் செய்கிறார்.

பரமபூஜ்யரான மணவாளமாமுனிகள், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த₂ரான (மோக்ஷமாகிய பலனுக்கு ப₄க₃வானே உபாயமென்று கருதி அதற்காக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும் பெரியோர்கட்கு மூலபுருஷரான) நம்மாழ்வார் முதலான பூர்வாசார்ய பரம்பரையாகக் கிடைத்ததும், தம்முடைய ஆசார்யராகிய திருவாய்மொழிப்பிள்ளையால் தமக்கு உபதே₃ஸிக்கப்பட்டதும், திருமந்தரம் த்₃வயம் சரமஸ்லோகமாகிய ரஹஸ்யங்கள் மூன்றுக்கும் முக்கிய நோக்கத்திற்கு இலக்காகிய – முடிந்தபொருளானதுமாகிய ப₄க₃வத் ராமாநுஜராகிய எம்பெருமானாரே அபாயமற்ற மோக்ஷாபாயம், அவரே உபேயம் (மோக்ஷத்தில் அடையத்தக்கவர்) என்ற விஷயத்தை, அவரிடத்தில் தாம் வைத்திருக்கிற அதிகமான ப₄க்தியினாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றுகொண்டிருக்கிற ஜநங்களை உய்விக்க வல்லதான தமது கருணையின் பெருக்கினாலும் யதிராஜவிம்ஸதி என்னும் பெயர் பெற்ற ஸ்தோத்ரத்தின் மூலமாகத் தெளியவருளிச்செய்ய விரும்பி, தாம் செய்யும் ஸ்தோத்ர க்₃ரந்த₂ம் இடையூறேதுமின்றி இனிதே முடிவு பெறுவதற்காக, தம்முடைய தகுதிக்குத் தக்கவாறு யதிராஜ நமஸ்கார ரூபமான மங்குளத்தை இதன் முதலிரண்டு ஸ்லோகங்களால் செய்தருளுகிறார்.

ரஹஸ்யங்களின் முடிந்த பொருளை உணர்த்தும் இந்தத் துதி நூலில், ரஹஸ்யங்களின் பத₃ங்களுடைய இருபதென்ற எண்ணை, ஸ்லோகங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதென்பர் இதன் உரையாசிரியர் திருமழிசைஅண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி திருமந்தரத்தில் மூன்று பத₃ங்களும், த்₃வத்தில் ஆறு பத₃ங்களும், சரமஸ்லோகத்தில் பதினொரு பத₃ங்களுமாக மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் சேர்ந்து இருபது பத₃ங்கள் உள்ளவாற்றை நினைத்து, இந்த யதிராஜவிம்ஸதி என்ற ஸ்தோத்ரத்திலும் இருபது ஸ்லோகங்களே அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளமை காண்க. விம்ஸதி = இருபது.

தனியன்

यः स्तुतिं यतिपतिप्रसादिनीं व्याजहार यतिराजविंशतिम् ।
तं प्रपन्नजनचातकाम्बुदं नौमि सौम्यवरयोगिपुङ्गवम् ॥

ய: ஸ்துதிம் யதிபதி ப்ரஸாதி₃நீம் வ்யாஜஹார யதிராஜவிம்ஸதிம்।
தம் ப்ரபந்நஜந சாதகாம்பு₃த₃ம் நௌமி ஸௌமயவரயோகி₃புங்க₃வம்॥

“ஆள” என்றது - ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனென்னுதல்; என்னை ஆளவேண்டியிருந்தாயாகில் எனக்கு ஒருகாலாடுக வென்னுதல்; நான் உன்னை நியமித்து ஆளவேண்டில் எனக்கு ஒருகாலாடுக. (செங்கீரை) தமிழருடைய பிள்ளைக்கவி ந்யாயமாகவுமாம். ... (2)

ஸ்வா.- மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி₃) என்னுடைய ஸ்வாமி யானனே!. இவர்க்கு நாயகனான பின்பிறே நான்மறையின் பொருளாய்த்ததும். அதாவது - நாராயணநுவாகம் தலைப்பெறுகையிறே. (நான்மறை) அநந்த வேதே₃பலக்ஷணம். “வேதை₃ஸ்₃”விறே. (ஒருகால் நற்கமலம் நான்முகனார்)

(ஆள) இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனெனயென்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னை ஆளும்படியாக வென்னுதல். (எனக்கித்யாதி₃) எனக்காக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி₃) பூர்வவத். ... (2)

நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!
 நாவியுள் நற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்
 தம்மனையானவனே! தரணி தலமுமுதும்
 தாரகையின்னிலகும்பதவி யதன்புறமும்
 விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்
 விரவியவேலைதனுள் வென்று வருமவனே!
 அம்ம வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாடுகவே. (3)

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடை நாயகனே) எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! (நான்மறையின் பொருளே) நாலுவகைப்பட்ட வேத₃ங்களுக்கும் ப்ரத₄ந ப்ரதிபா₃யனானவனே! “வேதை₃ஸ்₃ ஸர்வைர் அஹமேவ வேத₃ய:”

“ஆள” என்றது - ஸம்பே₃த₄நையாகவும், “ஆளுகைக்கு” என்று துமுந்நந்தமாகவு மர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி₃). (ஆண்மை) ஆளுகை. ... (2)

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி₃) விபூதிபூ₄தரான ப்₃ரஹ்மாதி₃களையும் வேத₃த்தில் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ப்ரத₄நப்ரதிபா₃யனானவனே) என்றது. இதுக்கு ப்ரமாணம் (வேதே₃ரித்யாதி₃). “அஹமேவ” என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் ப்ரத₄ந ப்ரதிபா₃யாந்தரத்தை நிஷேதிக்கிறது. இங்கு ப்ரத₄ந்யமாவது - தாத்பர்ய விஷய ஸ்வரூபப்ரத₄ந்யமென்று கொள்ளவேணும். இல்லையாகில் கர்மங்களே விசேஷ்யமாகவும், அக்நீந்த்₃ராதி₃கள் ஆராத₄யமாகவும் சொல்லுகிறவிடத்துக்குச் சேராதி₃றே. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியிறே “ஆதெ₃ள வேத₃ய:ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாலை: புராணீர்ந்யாயை ஸ்ஸார்த்த₄ம் த்வத₃ர்ச்சா விதி₄ முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வப₄ாக₃:! ஊர்த்த₄வோ ப₄ாக₃ஸ்த்வதீ₃ஹாகு₃ண விப₄வபரிஜ்ஞாபநைஸ்த்வத்ப₃ப்தொள பூ₃ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-ஏப்ரல் 2009

தமக்கும் நாபியுள் தம்மனையானவனே) ஓரோகாலங்களிலே திருநாபி₄ கமலத்திலே விகலிதமான தாமரையிலே உத்ப₄வித்த நான்முகனார் தமக்கும், தாமரைக்கும் ஜந்மபூ₄மியானவனே!; அன்றிக்கே மகர ஒற்று-னகரவொற்றாய் “நான்முகன் தன் அனை” என்று நான்முகனுக்கு அன்னையென்றுமாம்.

(தரணியித்யாதி₃) அந்த ப்₃ரஹ்மாவுக்கும் ஆராத்ய₄னாகைக்காக அந்யஸேஷபூ₄தர் வர்த்திக்கிற பூ₄தலமடங்களும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யபரர் வர்த்திக்கிற நக்ஷத்ரபத்₃ம் முதலான உபரிதநலோகங்களையும் நிலாத் தென்றல் போலே ஸ்பர்ஸித்து, (அதன்புறமும்) அண்டபி₄த்திக்கப்புறமும். (விம்மவளர்ந்தவனே) இரண்டு திருவடிகளாலும் தடவிக்கார்யம் ப₂லித்த வாறே பூரித்தபடி. (வேழமித்யாதி₃) குவலயாபீடமும் ஏழு ருஷப₄ங்களும். (விரவிய வேலைதனுள்) நெஞ்சு கலந்தகாலத்தில். வேலை-அளவும், பொழுதும், எல்லையும், செயலும். எல்லை என்றாலும் ஏலை என்றாலும் ஏகாரம் குறைந்து எல்லையைக் காட்டும். “வெலவை” என்று பாட₂மானாலும் எல்லையைக் காட்டிப் பொருளொக்கும். (வென்றுவருமவனே) வேழத்தை ஒருகாலத்திலே யும், ருஷப₄த்தை ஒரு காலத்திலேயும் வென்றாலும் ப்₃ராதி கூல்யம்

(கீதை 15-15) என்றானிறே. (நாபியுளித்யாதி₃) திருநாபி₄யிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமாயிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முக₂னுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே! (தம்மனை) தாய். மது₄கைடப₄ர்கள் கையிலே வேத₃த்தைப் பறிகொடுத்து, “வேத₃ா மே பரமம் சக்ஷர் வேத₃ா மே பரமம் த₄நம்” (?) என்று இவன் “கண்ணிழந்தேன், த₄நமிழந்தேன்” என்று க்லேஸப்பட, அவற்றை மீட்டுக் கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது.

(தரணிதலமித்யாதி₃) பூ₄தலமடங்களும், நக்ஷத்ரலோகமும், நிலாத்தென்றல் போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஸித்து, அதுக்குப் புறம்புள்ள தே₃ஸமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே! இத்தால் - ஆஸ்ரிதனான இந்த்₃ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்வித₄ாநம் தலைக்கட்டுகைக்காகச் செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (வேழமுமித்யாதி₃) குவலயாபீடமும் ஸப்தருஷப₄ங்களும் நலிவதாகஉன்னோடே வந்து கலசினவளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே!. வேழத்தையும் ருஷப₄த்தையும் ஜயித்தது பி₄ந்நகாலத்திலேயாயிருக்கச் செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதி₄ நிரஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமது₄ரையில் பெண்களுக்கும்

வேத₃யோ வேதை₃ஸ்ச ஸர்வைரஹமிதி ப₄க₃வந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த₂” (ர.ஸ்த 2-19) என்று ப₄ட்டரருளிச்செய்ததும். “நான்மறையின் பொருளே தம்மனையானவனே” என்ற ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “ஒருகால்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (மது₄கைடப₄ர்களித்யாதி₃). விரவிய வேலைதனுள்ளென்றதுக்கர்த்த₂ம் (கலசினவளவில்) என்றது. “வேலைதனுள்” என்றது - முழுச்சொல். (3)

துல்யமாகையாலே சேரவருளிச்செய்கிறார். ஸாது₄ ஜநங்களுக்கும் அபி₄மத விஷயத்துக்கும் ப்ராதி₃கூல்ய ப்ரதி₃புந்த₄கங்களை வென்றது தம் பேராகையாலே அம்மவென்கிறார்; அன்றிக்கே, இவன் ஜயித்து வந்தது “இவனை இன்னும் ஒன்றிலே மூட்டும்” என்று ப₄யப்பட்டு “அம்ம” என்கிறாராதல். (3)

ஸ்வா.- நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி₃) தே₃வர்கள் ப்ரியப்படும்படியாக சகடாஸுரனை நிரஸித்து, தாய்போலே வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையில் கொடிதான அந்த நஞ்சை உண்டவனே!; அன்றியிலே “நஞ்சமுது” என்று ஸமஸ்தபத₃மானபோது, என்ப₄ாக்யத்தால் நஞ்ச அமுதாய்த்திறையென்னுதல். ஜாதமான முஹூர்த்தத்தாலேயாதல்.

நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் அதிப்ரியகரமம்படி செய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. (அம்ம) ஸ்வாமீ! (எனக்கித்யாதி₃) பூர்வவத். (3)

வானவர்தாம்மகிழ வன்சகடமுருள
வஞ்சமுலைப்பேயின் நஞ்சமதுண்டவனே!
கானகவல்விளவின் காயுதிர்க்கருதிக்
கன்றதுகொண்டெறியும் கருநிறவென்கன்றே!
தேனுகனும் முரனும் திண்டிறல்வெந்நரகன்
என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச் செல்லும்
ஆனை ! யெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே ! யாடுகவாடுகவே. (4)

வ்யா.- நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி₃) பூ₄ப₄ார நிரஸநார்த்த₂மாக அர்த்தி₂த்து அவதரிப்பித்த தே₃வர்கள், பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதி களை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதரமம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு கண்வளருகிற விடத்திலே நலியவந்த ப்ரப₃லமான சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறி உருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேச்சியுடைய முலையில் கொடிதான நஞ்சை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டவனே!. “நஞ்சமுதுண்டவனே” என்று பாட₂மானபோது - நஞ்சை அமுதாக

அரு.-நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி₃) “வன்சகடமுருள” இத்யாதி₃யைக் கடாக்கித்து “வானவர்தாம் மகிழ” என்று விஸேஷித்துச் சொன்னதுக்குமர்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (பூ₄ப₄ாரேத்யாதி₃). வன்மைக்கர்த்த₂ம் (அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டித்யாதி₃). “வஞ்சப்பேயின் முலையினுடைய அது நஞ்சமுண்டவனே” என்றந்வயித்து அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி₃). வானவர் மகிழ்கைக்கு ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே “வானவர்தாம்மகிழ உண்டவனே” என்றந்வயமுட் கொண்டு (ப்ராணஸஹிதமாக) என்றது. நஞ்ச அம்ருதமானதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்தந்யமித்யாதி₃.) பூ₄ஸைஸேத்யாபாந்ரம்-ஏப்ரல் 2009

(கானகமித்யாதி₃) காட்டிலே கன்றுமேய்க்கிற விடத்திலே பெருத்த விளாவாய் காய்த்து நின்றும், கன்றாய் கன்றுகளோடே கலந்து மேய்கிற வளவிலே, “இவை அஸுரமயங்களாயிருக்கும்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி, அந்த கன்றான அஸுரனை எடுத்து விளாவின்காயும் கொம்பும் உதிர எறிந்து முடிந்துபோகையாலே, திருமேனி புகர் பெற்றபடி. என்கன்றிறே கன்றை எடுத்தெறிந்தது. (தேனுகனித்யாதி₃) தே₄நுகன் முதலாக ஸமர்த்தருமாய் கொடியருமாயிருக்கிற அஸுரவர்க்க₃மடைய நஸரிக்கும்படி யுத்த₄த்திலே ஒரு மத்தக₃ஜம் போலே அதிரச்சென்றபடி. ஆனை நடையில் அதிர்ச்சி கூடுமோவென்னில்; நடந்த கடுமையாலே “அதிர” என்கிறது. ஆனைபோலே என்னாதே “ஆனை” என்றது - முற்றுவமை. (4)

வுண்டவனேயென்று பொருளாகக்கடவது. “ஸ்தந்யம் தத்₃விஷஸம்மிஸ்ரம் ரஸ்ய மாஸீஜ்ஜக₃த₃கு₃ரோ:” (?) என்னக்கடவதிறே.

(கானகமித்யாதி₃) காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாக வந்துநிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை எறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை உதிரும்படியாகக் கருதி, கன்றானவற்றைக்கொண்டு எறிந்து, கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றாய் நின்றவனே!. இத்தால் - விரோதி₄நிரஸநம் பண்ணுகையாலே திருமேனி புகர்பெற்றபடியும், எல்லாத் தஸையிலும் ஆஸ்ரிதர்க்கு ப₄வ்யனாயிருக்கும் படியையும் சொல்லுகிறது. “என்கன்றே” என்றது - உகப்பின் கார்யமான அஃறிணைச் சொல்லு. (தேனுகனித்யாதி₃) தே₄நுகனுகிற அஸுரனும், முராஸுரனும், திண்ணிதானதிறலையுடையனாய் அதிக்ரூரனுமாயிருக்கிற நரகாஸுரனு மென்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய நஸரித்துப் போம்படியாக யுத்த₄த்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையானவனே!. ஆனைபோலேன்னாதே, “ஆனை” என்றது முற்றுவமை. (4)

கீழும் மேலும் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுகையாலே தத₃நுக₃ணமாக கானகமித்யாதி₃க்கு ப₄வம் சொல்லுகிறார் (காட்டிலித்யாதி₃). ஸப்த₃தார்த்த₂ம் (காட்டிலே நிற்கிறவித்யாதி₃). விரோதி₄நிரஸநம் சொல்லுமிடத்தில் “கருநிறவென்கன்றே” என்றதுக்கு ப₄வம்ருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி₃). “கன்று” என்கையாலே ப₄வ்யதை. பரமசேதநனவனை “கன்று” என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கன்றே யித்யாதி₃). அஃறிணைச் சொல்லாவது - அசேதநவாசியான சொல்லு. “உயர்திணை” என்று சேதநவாசியென்று தமிழ்க்கு வ்யவஹாரம். “செருவதிரச்செல்லும் ஆனை” என்றதினர்த்த₂ம் (யுத்த₄த்திலே யித்யாதி₃). (முற்றுவமை) பூர்ணோபமை. அதாவது - உபமாநவாசகத்தால் உபமேயத்தைச் சொல்லுகை. (4)

ஸ்வா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி₃) (வார்குழலித்யாதி₃)
வார்குழல் - தாழ்ந்தகுழலென்னுதல்; ஒப்பம்செய்த குழலென்னுதல்.
கடைகைக்கு யோக்யமாகப் பலபாத்ரங்களிலும் வைத்த தயிரும் நெய்யும்
க்ருத்ரிமத்தாலே திருக்கைகளார வாரி அமுதுசெய்து.

(ஒருங்கொத்தவித்யாதி₃) “இணை” என்று இரண்டாய், தன்னிலொத்து
உன்னிய மருதமாய் வந்தவரை ஒருங்கே சேரமறிந்து விழும்படியாகத்
திருத்துடையாலும் திருத்தோள்களாலும் தள்ளின கடிய லாமர்த்யத்தை
யுடையவனே! (முத்தித்யாதி₃) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி முறுவல் முதிர

மத்தளவும் தயிரும் வார்குழல்நன்மடவார்
வைத்தனநெள்களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கொத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
ஊருகரத்தினொடு முந்தியவெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவல் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய
அத்த வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே யாடுகவாடுகவே. (5)

வ்யா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி₃) (வார்குழல்நன்மடவார்
வைத்தன) நீண்ட கேஸப₄ரத்தையும், நன்றான மடப்பத்தையுமுடையரான ஸ்தீர்கள்
சேமித்து வைத்தவையான. (மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி)
மத்தாலே அளாவிக் கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்பு கடைந்த வெண்ணெய்
உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாதபடி க்ருத்ரிமத்தாலே அபி₄நிவேஸாநு
குணமாக வாரி அமுதுசெய்து.

(உன்னிய -ஒருங்கொத்த விணைமருதம்-வந்தவரை) உன்னை நலியவேணு
மென்னும் நினைவையுடையராய், அதுக்கீடாக ஒருபடிப்பட்ட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்க
ளாய் ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மருதாய்வந்து நின்ற அஸுரர்களை.
(ஊருவித்யாதி₃) நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளா
லும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய திறலையுடையவனே!

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி₃) அந்வயமுகே₂ந ப்ரதீகம்
(வார்குழலித்யாதி₃). (சேமித்து) என்றது - ரக்ஷித்தென்றபடி. அளாவுமென்றது - “அளவும்”
என்று குறைந்து கிடக்கிறதாய் அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (மத்தாலேயித்யாதி₃). (அளாவி)
வ்யாபித்து.

உன்னிவென்றதினர்த்த₂ம் (உன்னையித்யாதி₃). ஒருங்கவென்றதினர்த்த₂ம்
(அதுக்கித்யாதி₃). ஒத்தவென்றதினர்த்த₂ம் (நெஞ்சித்யாதி₃). உந்தியவென்றதினர்த்த₂ம்
(இரண்டருகுமித்யாதி₃). வெம்மையினர்த்த₂ம் (கடிய) என்றது. “முத்து இன் இளமுறுவல்”
ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஏப்ரல் 2009

வருவதற்கு முன்னே, திருமுக₂மண்ட₃லத்துக்கு மேலாகத் திருநெற்றியிலே கவியும்படி நெருங்கி அழகியதான திருக்குழல்களிலேய. (அத்த) அப்பனே!... (5)

ஸ்வா.- ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி₃) அப்போதலர்ந்த செவ்விக் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும், கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகின மேக₄ம்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமுடையவனே! (கானகமித்யாதி₃) யமுநாதீரச்சோலை நடுவில் பெரிய மடுவிலே கிடக்கிற காளியன் பணம்

(முத்தித்யாதி₃) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி இனிதான மந்த₃ஸ்மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முக₂த்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள திருக்குழல்களானவை “பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்ப” (1-8-2) என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. (அணி) அழகு. (மொய்) செறிவு. (அத்த) அப்பனே!... (5)

காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!
கானகமாமடுவில் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலும் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர்வந்தமல்லை
அந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆயவெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே யாடுகவாடுகவே. (6)

வ்யா.- ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி₃) “காயா” என்கிறவித்தை “காய” என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நெய்யத்தாலும் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே!. (கருமுகிலித்யாதி₃) இருட்சியாலும் குளிர்த்தியாலும்

என்று பத₃விப₄ாக₃த்தை திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருமுத்தித்யாதி₃). “முற்ற” என்றதினர்த்த₂ம் (பூர்ணமாக) என்றது. “முன்னமுகத்து” என்றதினர்த்த₂ம் (முன்முக₂த்திலே) என்றது. அலையவென்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பங்கிகளித்யாதி₃). (பங்கிகள்) திருக்குழல்கள். (முன்முக₂த்திலே) என்றதுக்கு (தாழ்ந்து அலையும்படியாக) என்றத்தோடந்வயம். “வார்குழல் நன் மடவார் வைத்தன - மத்தளவும் தயிரும்-நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி, உன்னிய - ஒருங்கொத்த இணைமருதமாக வந்தவரை ஊருகரத்தினொடும் உந்திய வெந்திறலை யுடையவனே! அத்த - முத்தினிளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன் முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களிலேய எனக்கு ஒருகாலாடுக” என்றந்வயம். (5)

அரு.- ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி₃) (நெய்ப்பு) ஸ்நிக்₃த₄தை. (இருட்சி) நீலப்ரபை₄.

விரித்தாட, அதினுடைய உச்சியிலே. ப₄ரதஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே தூயநடம் என்னுதல்; ப₄ரதஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவாமென்னுதலிறே ந்ருத்தத்துக்குத் தூய்மையாவது. இப்படியிருக்கிற ந்ருத்தத்தையிறே பண்ணிற்று.(சந்தரவித்யாதி₃) அழகு விளங்காநிற்பானாய் “என்னுடையவன்” என்று நான் அபி₄மாநிக்கும்படி எனக்குச் சிறுப் பிள்ளையானவனே! உனக்குச் சிறுக்கனான எனக்குச் சிறுக்கனானவனே! (துங்கவித்யாதி₃) மிக்க மத₃த்தை யுடைத்தான கரியென்னுதல்; ஓக்கத்தையும் மத₃த்தையுமுடைத்தான கரியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி₃) மல் பொருடும் விகல்பங்களை ஸாதித்து அறிந்த ப்ரகாரம் தோன்ற எதிரே பொருவதாக வந்தணிந்து நின்ற மல்லரை. (அந்தரமித்யாதி₃) அவர்கள் அணிந்து நின்றால் தானும் எதிரே சென்று நின்று ப₄ாஷகூறி பொருகையன்றிக்கே, இடைவெளி தோன்றாதபடி ஸீக்₄ரமாகச் சென்று மல்பொருடும் க்ரமத்திலே திருவடிகளாலே கூட்டி அவர்களுடைய எலும்புகள்

காளமேக₄ம் போலிருக்கிற வடிவையுடையவனே!. (கானகமித்யாதி₃) காட்டிடத்திலே பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி க்ரோத₄த்தாலே விஸ்த்ருதமான அவன் ஸிரஸ்ஸிலே, ஸலக்ஷணமாகையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என் பிள்ளையானவனே!. சந்தரம் - அழகு. சிறுவன் - பிள்ளை. (துங்கவித்யாதி₃) பெரிய உயர்த்தியையுடைத்தாய் மத₃முதி₃தமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே!

(ஆயமித்யாதி₃) மல்பொருடும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமறும்படி ஸீக்₄ரமாகச் சென்று ஓடிப்பொருது அழித்து, “இன்னம் வருவாருண்டோ” என்று பார்த்து மனோஹரமாம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே!; அன்றிக்கே, “அந்தரமின்றி” என்றது - மல் பொருகிற

“கான் அகம்” என்று பத₃விப₄ாக₃ம் திருவுள்ளம்பற்றி (காட்டிடத்திலே) என்றது. உச்சியில் நடம்பயிலுகைக்கு ப₂ணங்கள் விஸ்த்ருதமானபடியைக் காட்டுகிறார் (காளியனை அலைத்தித்யாதி₃). (அலைத்துக்கிளப்பி) என்றதுக்கு (நெருங்கச்செய்த) என்றத்தோடந்வயம். “பறித்தவனே” என்றதுக்கு பூப்பறித்தவனென்னுமாபோலே அநாயாஸேந பறிக்கை விவக்ஷிதமென்கிறார் (அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே) என்று.

ஆயமென்றதினர்த்த₂ம் (மல்பொருங்கூறு) என்றது. அதாவது - பண்ணுகிற ப்ரகாரங்களில் மல்லருடைய யுத்₃த₂ப்ரகாரம்ஸத்தை யென்றபடி. “பொருவான்” என்றதினர்த்த₂ம் (பொருவதாக) என்றது. அந்தரமின்றி யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களுக்கித்யாதி₃). (சென்றோடி) போய்க்கிட்டியென்றபடி. “ஆடிய” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமுக்₂ந தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இன்னும் வருவாரித்யாதி₃). அந்தரமென்றதுக்கு காலாவகாஸ பரமாகக் பூஸைஸேஸத்யாபாந்ரம்-ஏப்ரல் 2009

முறிந்து வெண்கலப்பைபோல் தூக்கி எடுக்கும்படி நெரித்து. ஆயம் - மல்லில் கூறுபாடு. அந்தரம் - அவகாஸம். அன்றிக்கே, அந்தரமின்றியாவது - உடலுமுடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே, அந்தரமாவது - பொல்லாங்காய், தனக்குப் பொல்லாங்கின்றியிலே யென்னவுமாம். (ஆடியதாளிணையாய்) “இன்னும் ஆரேனும் வருவாருண்டோ” என்று ஸஞ்சரித்தபடி. (ஆய) உனக்காய எனக்கென்னுதல்; ஆயனே! என்னுதல். (6)

ஸ்வா.- ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி₃) துப்பு - மிடுக்கு. (தூயகருங்குழல்) குழலுக்குத் தூய்மையாவது - க்ருஷ்ணன் விரும்புகை. (நற்றேரூகைமயிலனைய) நன்றான தோகையையுடைய மயில் போன்ற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டி ஹேதுவாக, இவளோடே சேரலாமாகில் ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்

போது உடலும் உடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தும்படி பொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது - அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களை அழித்து என்கிறதாகவுமாம். (ஆய) ஆயனே! ... (6)

துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவாதொருகால்

தூயகருங்குழல் நற்றேரூகைமயிலனைய

நப்பினைதன்திறமா நல்விடையேழுவிய

நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!

தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிருசோதிபுகத்

தனியொருதேர்கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்

அப்ப! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை

ஆயர்கள் போரேறே யாடுகவாடுகவே.

(7)

வ்யா.- ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி₃) துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால் - ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த₂யத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருஷப₄ங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசந்தத்தைத் தப்பாதே ஒருகாலவிசேஷத்திலே. (தூயவித்யாதி₃) அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்றானதோகை மயில்போலேயிருக்கிற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக, இவளோடே சேரலாமாகில் “ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லது” என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது.

கீழர்த்த₂மருளிச்செய்து, தே₃ஸாவகாஸபரமாக அர்த்த₂ந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃)... (6)

அரு.- ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி₃) (இத்தால்) என்றவநந்தரம் “மற்றை ருஷப₄ங்களை” என்று கூட்டுவது. ஆயர்களுடைய காயத₃ார்ட₄யத்தைச் சொல்லி மநோத₃ார்ட₄யமாக அர்த்த₂ந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). ஹேதுவானபடியை உபபாதி₃க்கிரூர் (இவளோடே யித்யாதி₃). (ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்) என்றது - ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தாலுமென்றபடி.

வ்யா.- (நன்மையாலித்யாதி₃) ஆத்மகு₃ணங்களால் ப்ரசுராய் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபாஸ்ரயபூ₄தராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாரடங்க, “இவன் அவஸ்து” என்று கைவிடும்படியன்றே என்னுடைய ஸ்தீ₂தியிருக்கும்படி.

ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தே₃ஷகு₃ணங்கள் ஏகாஸ்ரயநிஷ்டங்களாயிருந்தால் தே₃ஷத்தைவிட்டு கு₃ணம்ஸத்தை ஸ்வீகரிக்கை; அதில் மிகுதியாவது- கு₃ணமென்று பேரிடலாவதொன்றுமின்றிக்கே தே₃ஷமேயாயிருந்தால் அதுதானே பற்றாசாகக் கைக்கொள்ளுகை.

(நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநுஸாஸநம் பண்ணிப்போருகிற வேத₃ங்களிலே அவக₃ஹித்திருக்கும்வர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேத₃ங்களுக்கும் வ்யாஸபத₃ம் செலுத்தவல்லவர்கள்; அவர்களாகிரூர் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வாதல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - வேத₃ார்த்த தாத்தபர்யம் கைப்படுகை. அதாவது-ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரத₄நராகை யென்றபடி.

(புன்மையாகக் கருதுவர்) புன்மையென்று ஒரு த₄ர்மமும் அதுக்கு ஆஸ்ரயமான த₄ர்மியுமாயிருக்கையன்றிக்கே, புன்மை தான் ஒரு வடிவு கொண்டதென்றிருப்பார்கள். புன்மையாவது - து₃க்கமாதல், பொல்லாங்காதல், விஷயாந்தர ப்ராவண்யமாதல், து₃ர்மாநமாதல். இது தான் மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகக் கடவது.

(ஆதலிலன்னையாயத்தனா யென்னையாண்டிடும் தன்மையான்) அப்புன்மையே ஹேதுவாக இவ்வளவில் நாமல்லது ரக்ஷகரில்லையென்று

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்களென்றாய், அத்தாலே உத்தாரகரென்று ப₂லிதார்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிரூர் (ஆத்மகு₃ணங்களாலித்யாதி₃). ஆத்மகு₃ணங்கள் - ஆந்ருஸம்ஸ்யாதி₃கள். புன்மையாகக் கருதுகிறவிவர்களில் ஆழ்வாரையும் அந்தர்பூ₄தராக்கினால் மேலே என்னையாண்டிடுமென்னக் கூடாமையாலே (ஆழ்வாரை யொழிந்தார்) என்று சொல்லுகிரூர். (அடங்க) க்ருத்ஸநம். நான்மறையாளர்களெல்லாரும்.

நன்மையால் மிக்கவென்றத்தை விவரிக்கிரூர் (ஒருத்தனுக்கித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத் தாலே) (பற்றாசாக) ஹேதுவாக.

தாத்தபர்யார்த்த₂ம் (அதுக்கித்யாதி₃). அதுக்கு - பற்றாசாகக் கொள்ளுகைக்கு. ஸப்₃த₃ார்த்த₂ கத₂நமு₂கே₂ந ஆள்களென்றதுக்குத் தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிரூர் (நாலுவகையித்யாதி₃) (வ்யாஸபத₃ம்) அக₂ண்ட₃மான வேத₃த்தை அர்த்த₂த்தின்படியே ஸாகா க₂ண்ட₃ாதி₃ருபேண விப₄ஜிக்கிற வ்யாஸருடைய அதி₄காரம். (அவர்களாகிரூர்) என்றது நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்களாகிரூரென்றபடி. உக்தார்த்த₂நிக₃மநம் (இத்தாலித்யாதி₃) வேத₃ார்த்த₂ தாத்தபர்யத்தின்படியே அநுஷ்டிக்கவல்லவர்களாய் இருக்கையென்றபடி. (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்) ஸர்வபூ₄தாநுகூலாசரணம்.

புன்மை ஸப்₃த₃ார்த்த₂மாகையாலே து₃க்க₂மாதலென்றது இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதமன்று, மேல்பாட்டில் து₃க்கத்தை உபபாதி₃யாமையாலே. (து₃க்கம்) பாபப₂லம். (பொல்லாங்கு) பாபம்.

எனக்கு ஸர்வவிதபுந்துவுமானவர். “தரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணங்கூத:” (ரா.ஸு.38-33) என்கிறபடியே காகத்தோபாதி இவனுக்கும் புறம்பொரு பற்றாசில்லையென்று, அதுவே ஹேதுவாக ஸர்வவித₄ரக்ஷகரானவர்.

ப்ரியமே செய்யக்கடவ மாதாசெய்யுமதுவும், ஹிதமே செய்யக்கடவ பிதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை கொள்ளும் நாயன்செய்யு மதுவும் செய்யுமவர். “தாயாய்த் தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன” (திருவாய் 2-3-2) என்று ப₄க₃வ₃தி₃விஷயத்தில் ஆழ்வார் சொல்லும் தெல்லாம் ஆழ்வார் விஷயத்திலே சொல்லுகிறார் இவர்.

(தன்மையான்) அக்₃நிக்கு ஒளஷண்யம்போலேயும், ஜலத்துக்கு ஸைத்யம் போலேயும் இஸ்ஸ்வப₄வங்களை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாகிறது- இவனுக்கு உபகரித்தோமென்று தாம் நினைத்தல், இவன்றனக்கு ப்ரத்யுபகாரத்தி லிழிய வேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை.

(சடகோபன்) என்பக்கல் ஸாட்₂யத்தைப் போக்கினவர். கீழ் மூன்று பாட்டிலும் தென்குருகூர்நம்பியென்று சொன்னவர், இப்பாட்டில் சடகோபனென்றிரிறே ஸ்வதே₃ஷத்தைப் போக்கினபடியாலே.

(என்நம்பியே) தாய்செய்வது தமப்பன் செய்யமாட்டான். அவன் செய்வது இவள் செய்யமாட்டாள். ஆசார்யன் செய்யுமது இருவரும் செய்யமாட்டார்கள். நாயகன் செய்யுமது அடியான் செய்யமாட்டான். எல்லார் செய்வதும் செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். (என்நம்பியே) என்னுடைய தன்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவரென்னு

தாத்தப்யார்த்த₂ம் (அப்புன்மையேயித்யாதி₃). எல்லாருக்கும் த்யாக₃ஹேதுவான புன்மை இவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை உபபாதி₃க்கிறார் (தரீந் லோகாநித்யாதி₃). அன்னையாதி₃யாதி₃க்கு கெ₃ளணவ்ருத்தியாலே ஸப்த₃ார்த்த₂ம் (ப்ரியமேயித்யாதி₃). (நாயன்) ஸர்வேஸ்வரன். வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தாயாதி₃யாதி₃).

“தன்மையான்” என்றத்தைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதுங்களிலும் கூட்டித் தாத்தப்யம் (அக்₃நிக்கித்யாதி₃) இஸ்ஸ்வப₄வங்களை நிரூபகமாகச் சொன்னத்தால் ப₂லிதம் (அதாகிற தித்யாதி₃). ஸாட்₂யத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி₃யாலே).

பத₃ாந்தரம் சொல்லாதே நம்பியென்றதுக்குத் தாத்தப்யமருளிச்செய்கிறார் (தாயென்று தொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே). (ஆசார்யன்) என்கிற வாக்யத்துக்கு சடகோபனென்றது - என் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கினவரென்ற பேராகையாலேயென்று கருத்து. நம்பியென்றதுக்குக் கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு ஸாம்யம் சொன்னார். அவர்களிலும் ஆதி₄க்யமாக அர்த்த₂ாந்தரம் (என்னுடையவித்யாதி₃). (பாழ்ந்தாறு) படுகுழி. அதாவது தம்முடைய தே₃ஷங்களாகிற வஞ்சகமான படுகுழியைத் துற்றுப்பொகடுகைக்கீடான க்ருபாதி₃குணபூர்த்தியை உடையவ ரென்கை. ஆதி₄க்யத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (இவரையித்யாதி₃). நன்மையால் மிக்க நான்மறை

மத்தனை. இவரைக் குறித்துக் கீழ்ச்சொன்ன த்₃ருஷ்டாந்தங்களுக்கு ஸர்வத₂ா ஸாம்யமில்லை. கர்மோபாதி₄கமாக வந்த ஸம்ப₃ந்த₄மாகையாலும் அபூர்ணஸ்த₂ல மாகையாலும்.

நாலாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளைவ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ.- நாலாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி₃). “தேவுமற்றறியேன்” “பெரியவண் குருகூர்நகர் நம்பிக்காளுரியனாயடியேன் பெற்றநன்மை” என்று இவர் சொல்லக் கேட்டவர்கள். “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத₄வ:” (ப₄ர.ஆர 192-56) “பிதாமஹஸ்ய ஜக₃தோ மாதா” (கீ₃தை 9-17) “உலகுக்கோர்முந்தைத் தாய்தந்தையே” (திருவாய் 5-7-7) என்கிறபடியே ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் அவன்றனும் ஏககண்ட₂மாக ஸர்வலோகங்களுக்கும் மாதாபிதாவாக ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லாநிற்க, நீரும் அந்தலோகத்திலே ஒருவராயிருக்க, இப்படி ப₃ந்த₄வானவனை ஆஸ்ரயித்தல், அதுவுமின்றிக்கே, “வாஸு₃தே₃வஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா” (கீ₃தை 7-19) “பெருமக்கள்” (திருவாய் 3-7-5), “சிறுமாமனிசர்” (திருவாய் 8-10-3) என்று கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனும் ஆழ்வார்தாமும் கொண்டாடும்படியான விலக்ஷண வர்க்க₃த்திலே சிலரை ஆஸ்ரயித்தல் செய்யாதே, ஆழ்வாரையே நீர் ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ஆழ்வார் உமக்குச்செய்த உபகாரமேதென்ன, என் தே₃ஷாதிஸயத்தாலே அந்தப்பரம ஸாத்விகரும் என்னை நெகிழ, அதுவே பற்றுசாக எனக்கு முக₂ம்தந்து மாதாபிதாவும் தாமேயாய் என்னை அடிமைகொண்டு போந்த ஸ்வப₄ாவம் ஆழ்வாருக்குள்ளதொன்றாகையாலே அவரேயன்றே எனக்கு பூர்ணரான உபகாரகரென்று இப்பாட்டிலே அவர்களுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியை உபபாதி₃த்தபடி.

யாளர்கள் என்னைப் புன்மையாகக் கருதுவராதலில் சடகோபனென் நம்பியே அன்னையாயத்தன யென்னையாண்டிடும் தன்மையான்” என்றநவயம். ஆக, காற்கடைக்கொண்ட ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தையும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகரான ஆழ்வாரையிட்டு உகவாதொழிவனென்று கருத்து.

நாலாம்பாட்டின் அரும்பதும் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யான அரும்பதும்

அரு.நாலாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி₃). இந்தப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் பரமகாருணி கரும் நெகிழும்படியான என்னையும் அங்கீ₃கரிக்கையாலே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியை உபபாதி₃க்கிறதென்றபடி.

வ்யா.- (நன்மையாலித்யாதீ₃) ததீ₃யரை “நலத்தால்மிக்கார்” (திருவாய் 5-8-3) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே, தாமும், “நன்மையால் மிக்க” என்கிறார். தீமைபோனவளவாதல், நன்மையுண்டானவளவாதலன்றிக்கே, நன்மையால் அதிஸயித்தவர்கள். இதுக்கவ்வுருகான நன்மையில்லாதபடியான நன்மையிலே நிலைநின்றவர்கள்.

ஒருவனுக்கு “ஸுது₃ராசார:” (கீ₃தை 9-30) என்கிறபடியே நன்மை கலசாத பொல்லாங்காவது - “மநஸா நிஷ்டசிந்தநம்” (?) என்றும், “கோடிய மனத்தால் சினத்தொழில்புரிந்து” (பெரிய திரு 1-6-6) என்றும், “சினத்தினால் செற்றம்நோக்கி வாளா தீவிளி விளிவன்” (திருமலை 26) என்றும் சொல்லுகிற படியே நிர்நிபுந்த₄நமாக ப₄க₃வத்விபூதிபூ₄தரோடே சீறுபாறென்றுபோருகை.

நன்மையாவது- அவர்கள் பக்கல் அபகாரவிபரீதனயிருக்கையும், தன்பக்கலிலே நிர்நிபுந்த₄நமாக அபகாரபரளவில் உபேகஷித்திருக்கையும். நன்மையால் மிகுகையாவது - “அபகாரிஷ்வபி ஸத₃ா ஸாது₄ஸ் ஸாத₄வேவ வர்த்ததே” (?) என்கிறபடியே அந்த அபகாரபரளவிலும் உபகாரகனய்ப் போருகை. அதாகிறது - அவர்களளவில் குறைகாணதொழிகையிறே.

இப்படி இருக்கிறவர்களாகிறார் - பிராட்டி, கூரத்தாழ்வான் போல்வார்களிறே. ஏகாக்ஷி ஏககர்ணி தொடக்கமான ராக்ஷஸிவர்க்கம் ஓவாமலிருந்து தர்ஜநபர்த்தஸநாதீ₃களைப் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும், இவர்களை நலியவேணுமென்ற திருவடியோடே மறுதலைத்து “கார்யம் கருணமார்யேண” (ரா.யு.116-44) என்றபுபோலே ஐந்த₃ரவ்யாகரணபண்டி₃தனான நீ பின்னையும் உன் ஐந்மம்விடாமல் வார்த்தை சொன்னாயீ; இவர்களுடைய கண்ணநீர் கண்டால் கற்றவனால் கருணைபண்ணவன்றேவடுப்பது, நாட்டில் குற்றம் செய்யாமலிருக்கிறாராரேனுமுண்டோ? இவர்கள் தாம் குற்றம் செய்யிலன்றே இவ்விசாரம் வேண்டுவது. அவர்களேதேனும் வித₄யதீக்ரமம் பண்ணினார்களோ? நீ கற்றபரப்பில், “நாயன் சொன்னது அடியான்செய்கை குற்றமென்று ஒருவசநம் கிடந்ததோ? இவர்கள் ராவணபரிகரமாய் அவனுக்குக் கைவழி மண்ணான

நன்மையால் மிக்கவர்களென்றறிந்தபடி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ததீ₃யரை நலத்தால் மிக்காரென்று தொடங்கி) தீமைபோனவளவாதலென்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (இதுக்கவ்வுருகான நன்மையென்று தொடங்கி). நன்மைக்கு ப்ரதிகோடியான தீமையை உபபாதி₃த்துக்கொண்டு அநந்தரம் நன்மையை அருளிச்செய்து அதின் மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனுக்கு ஸுது₃ராசார: என்கிறபடியே) என்று தொடங்கி. (தீவிளி) நிஷ்ட₂ரப₄ஷணம். (விளிவன்) அழைப்பன். (அபகாரவிபரீதன்) அபகாரஸீலகாமை. பிராட்டி அப்படி தோ₃ஷங்காணாதிருந்தானோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஏகாஷியென்று தொடங்கி) (ஓவாமல்)விச்சேதியாமல். “ராஜஸம்ஸ்ரய வஸ்யாநாம்” என்றதுக்குப் பொருளருளிச் செய்கிறார் (இவர்கள் தான் குற்றம்செய்யிலன்றே என்று தொடங்கி).

அடியாருமாய், அவனுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலந ஸீலைகளுமாகா நின்றால் அவன் சொன்னதை மறுக்கலாமோ? பெருமாள் உன்னை என்னைக் கண்டுவாவென்று விட்டாரோ, ஸ்தீர்வதும் பண்ணிவாவென்று விட்டாரோ? அப்படி சொன்னாராகில் அவர் குற்றமாகிறது. நீ சொன்னாயாகில் அந்த வித்யதிக்கரமம் உன்னதாகிறது” என்று குணகூர்ஹணம்பண்ணி ராக்ஷஸிகளை ரக்ஷிப்பித்தாளிறே பிராட்டி, ஆகையாலிறே இவள் கேட்காஷ்டியைப்பற்ற ராமகேட்காஷ்டி லகுதரையாயிற்று.

அவயவங்களிலே ஹாநி பிறக்கும்படி அபசாரம் பண்ணின நாலுரானும் நான் புக்கலோகம் புகவேனுமென்றிறே ஆழ்வான் அபேக்ஷித்தது. இப்படிக்கு ப்ரஹ்லாத்யனும் க்ருத்யோத்பாத்யநம் பண்ணித் தன்னை நலியவிட்ட புரோஹித வர்க்கூத்தை மறித்தும் அந்த க்ருத்யை போய் நலிய, ஸர்வேஸ்வரனை யபேக்ஷித்து அவர்களை நோக்கியும், “மத்பிதுஸ்த்வக்க்ருதம் பாபம் தேவ தஸ்ய ப்ரணஸ்யது” (வி.பு.1-20-21) என்று ஹிரண்யாபராத்யத்தைக் கூமிப்பித்ததும், இப்படி அபகாரிகள் பக்கல் உபகாரகராய்ப் போந்தார்கள்.

(நான்மறையாளர்கள்) நாலுவகைப்பட்ட வேத்யங்களை ஆண்டு போருமவர்கள். இப்ப்ராமாணிகவாக்யங்களை தத்த்வஹிதபுருஷார்த்த்ய ப்ரதிபாத்யகமான வாக்யங்களோடே சேர்த்தநுஸந்திக்கும்படி வேத்யநிர்வாஹக ரானவர்கள்.

(நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்) இவர்களுக்கு இவ்வாத்மகுணம் உண்டாகைக்கு ஊற்றுவாய் வேத்யஸம்பூந்த்யமாயிற்று. “மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸலதரம் ஸாஸ்த்ரம்” (?) என்றும், “நலங்களாய நற்கலைகள்” (திருச்சந்த 90) என்றும், குற்றம்செய்தாரை எவ்வளவிலும் கைவிடமாட்டாத இத்தோட்டை ஸம்பூந்த்யமாயிற்று - இதுக்கடி. இக்கலைகளைக் கல்லாதவர்களிறே இந்நன்மை பெருதவர்கள். “கற்றிலேன்கலைகள் பெற்றிலேனதைனால் பேதையேன்நன்மை” (பெரி. திரு 1-1-8) என்கிறபடியே இதடியாகவிறே பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம் செற்றமே வேண்டித்திரிந்தது.

(கைவழிமண்) என்றது - க்ரயவிக்ரயார்ஹமானக்ஷேத்ரம். கைவசம் வந்தமண்போலே அத்யந்தபாரதந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆளுகிற க்ரமமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்ப்ராமாணிக வாக்யங்களையென்று தொடங்கி) அபெளருஷேயமாகையாலே ப்ராமாணிக வாக்யங்களென்கிறார். தன்னுடைய ஸம்பூந்த்யத்தாலே இவர்களுக்கு இந்தநன்மையுண்டாம்படி வேத்யத்துக்கு ஹேயரான தேஹாத்மாபிமாநிகள் தொடக்கமானாரையும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கக்கூடான வாத்ஸல்ய முண்டோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேப்ய:) என்று தொடங்கி. வேத்யத்தை அப்யஸியாதவர்களுக்கு இந்நன்மையில்லை என்றதுக்கு ப்ரமாணமருளிச் செய்கிறார் (கற்றிலேன்கலைகளென்று தொடங்கி) “அதனால் நன்மைபெற்றிலேன்” என்றநவயம். (இதடியாகவிறே) என்றது - கல்லாததடியாகவிறே என்றபடி.

இது கல்லாதவர்களாகையாலே லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர் “ரிபூனாமபி வத்ஸலரான பெருமாளோடே வெறுப்புக்கொண்டது. கல்லாதவரிலங்கையிறே. இது கற்றவர்களுக்குப் ப₂லம் அபகாரிகள் பக்கலிலே உபகாரம் பண்ணுகை. இது கல்லாதவர்களுக்குப் ப₂லம் உபகாரிகள் பக்கலிலே அபகாரம் பண்ணுகை. இது தான் மறையாகையாலே து₃ஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தை பே₃தி₄ப்பியாதிறே.

“நன்மையால் மிக்க, நான்மறையாளர்கள்” என்கிற இரண்டாலும் “ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்” (முண்டுக 1-2-12) என்கிற இரண்டையும் சொல்லுகிறதாயிற்று; அன்றிக்கே, (நன்மையால் மிக்க நான்மறை) நித்யதையாலும் நி₂ர்த்தே₃ஷதையாலும் அஜ்ஞரானவர்களுக்கு ஜ்ஞாதவ்யார்த்த₂ங்களை யடைய ப்ரமாணந்தர நிரபேக்ஷமாக அறிவிக்குமதாகையாலும், “வேதே₃ஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” (கீ₃தை 15-15) என்கிறபடியே ஸர்வாதிக வஸ்துவையே ப்ரதிபாதி₃க்கிறதாகையாலும், ப்ரமாணந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ராமான்யநீயால் அதிஸயிதமான வேத்யார்த்த₂ஜ்ஞாநமுடைய மஹாத்மாக்க ளென்னவுமாம்.

(புன்மையாகக்கருதுவர்) அப்படி பிறருடைய குறைகாணமாட்டாத வர்களுட்பட என்னுடைய தே₃ஷாதி₃ஸயத்தாலே என்னை அநாத்₃ரிக்கும் படியாயிற்று. (புன்மையாகக்கருதுவர்) நன்மையால் மிக்கவர்கள் என்னுடைய புன்மையின் மிகுதியாலே புறக்கணித்திருப்பார்கள். (நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்) அந்த வேத்யார்த்த₂ங்களைத் திருத்தி அநுஸந்தி₄க்கிற வர்களுக்கு என்னுடைய குற்றத்தின் மிகுதியாலே ஒருகு₃ணங்கண்டு

பெருநிலத்து – மஹாப்ருதி₂வியிலே, ஆருயிர்க்கு – ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம், செற்றமேவேண்டி – ஹிம்ஸையை அபேக்ஷித்து, திரிதந்தது.

இத்தால் நன்மையில்லாத மாத்ரமன்றிக்கே தீமையிலே மூட்டுமென்றபடி. தீமையிலே மூட்டின இடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இது கல்லாதவரித்யாதி). லங்கையிலுள்ளார் அப்படி வேத்யத்தை அ₄யஸிக்கவில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கல்லாதவரிலங்கையென்று தொடங்கி). “அக்₃நிஹோத்ராஸ்ச வேத்யாஸ்ச” என்று வேத்யாத₄யநமுண்டாகச் சொல்லாநிற்க, கல்லாதவரிலங்கை என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இது தான் மறையாகையாலே என்று தொடங்கி.) (ஸ்ரோத்ரியம்) ஸ்ருத வேத்யாந்தனாகை. அன்றிக்கே, “நன்மையால்மிக்க” என்றத்தை வேத்யத்துக்கு விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (நித்யதையாலுமென்று தொடங்கி). (புறக்கணித்திருப்பார்கள்) முக₂ம்பாராதே இருப்பர்களென்றபடி. மறையாகையாலே அர்த்த₂நிஸ்சயம் பண்ணப்போகாது. அப்படியிருக்கச்செய்தேயும், அவ்வரிய அர்த்த₂த்தைக் கண்டு திருந்தினவர்களாலும் என்னுடைய தே₃ஷத்தின் மிகுதியாலே கு₃ணங்கண்டு திருத்தப்போயிற்றில்லை என்றருளிச்செய்கிறார் (அந்த வேத்யார்த்த₂ங்களைத் திருத்தி என்று தொடங்கி). ப₃ஹுவசநத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவர்களிலே ஒருவர்க்காளாகப்

திருத்தப்போச்சுதில்லை. (நான்மறையாளர்களிட்யாதி) அவர்களிலே ஒருவர்க்கு ஆளாகப்பெற்றிலேன். (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மையென்றும் நானென்றும் வேறின்றிக்கே, “என்னதாவியென்னும் வல்வினை” (திருச்சந்த 119) என்கிறபடியே புன்மை தானாகவே நினைப்பார்கள். த₄ர்மப்ராசர்யத்தாலே த₄ர்மியை த₄ர்மவ்யபதே₃ஸம் பண்ணக்கடவதிறே.

(கருதுவர்) தம்முடைய புன்மையன்றிக்கே அவர்களுடைய அநாத₃ரம் காணும் இவரை வருத்துகிறது. “ஹதோஸ்மியதி₃ மாமேவம் ப₄க₃வாநபி மந்யதே” (ரா.அ.90-15) என்ற ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானைப்போலேயும், “தி₄க₃ஸ்து தஜ்ஜநம் யத்ஸாது₄ ப₃ஹிஷ்க்ருதம் ஸ்யாத்” என்ற அக்ரூரனைப்போலேயும், “மஹாத்மபி₄ர் மாமவலோக்யதாம் நய” (ஸ்தோ. ர 56) என்கிறபடியே மஹத்துக்களுடைய அங்கீகாரம் புருஷார்த்த₂மாய், அத்தால் அநாத₃ரமும் அப்படியேயிறே. (கருதுவர்) அவர்களுக்கு வாசி வாய்விட்டுச் சொல்லாமை. (நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்) அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே வஸ்துகூதியை யத₂ாவாக அறிந்திருப்பர்களிறே.

(ஆதலிலன்னையாதித்யாதி) கீழ் ஸாத்விகவர்க்கும் கைவிட்டபடி சொல்லிற்று. மேல், ஆழ்வார் கைக்கொண்டபடி சொல்லுகிறது. இப்படி எல்லாரும் கைவிட்ட இவனை நம்மையொழியக் கைக்கொள்ளுவாரில்லையென்று என்பக்கலிலே மாத்ருவத்வத்ஸலரானார். “யத்₃வா ஸரண்யமஸரண்யஜநஸ்ய புண்யம்” (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 2) என்றிறே ஆழ்வாரைச் சொல்லிற்று.

(அன்னையாயத்தனாய்) “அத்தனாகி யன்னையாகி” (திருச்சந்த 115) என்று ப₄க₃வத்₃விஷயம்போலே முற்பட ஹிதபரனாய், பின்பு ப்ரியபரனாகையன்றிக்கே முற்பட ப்ரியபரனாய் பின்பு ஹிதபரனானார். அப்படியே ஆளவந்தாருமுட்பட

பெற்றிலேன்) என்று. “என்னதாவியென்னும் வல்வினை” என்றதுக்கு என்னுடைய ஆத்மாவாகிறதே ஒருபாபமென்று பொருள். த₄ர்மத₄ர்மிகளை ஒன்றாகச் சொல்லலாமெவ்வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (த₄ர்மப்ராசர்யத்தாலேயென்று தொடங்கி).

(ப₄க₃வாந்) என்றது - ப₄ரத்₃வாஜனை. மஹத்₃ங்கீகாரம் புருஷார்த்த₂மானால் அநங்கீகாரம் து₃க்க₂ஹேதுவாகையாலே வருத்தக்கூடும். அங்கீகாரம் புருஷார்த்த₂மென் கைக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (மஹாத்மபி₄ர்மாமவலோக்யதாம் நய என்று தொடங்கி) பரதே₃ஷம் வாய்விட்டுச் சொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தால் நினைக்கிறது தானெப்படி கூடுமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே என்று தொடங்கி).

(ஆதலில்) என்றது - இவர்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாக வென்றபடி. அஸரண்யருக்கும் ஸரண்யரோ இவரென்னவருளிச்செய்கிறார் (யத்₃வா ஸரண்யமென்று தொடங்கி). இவர் இப்படி முற்பட ப்ரியத்தைச் செய்து பிற்பட ஹிதத்தைச்செய்தாரெவ்வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முற்பட ப₄க₃வத் ப்ரப₄வத்தை உபதே₃ஸித்தென்று தொடங்கி). முற்படி ப்ரியத்தைச்செய்து அநந்தரம் ஹிதத்தைச்செய்தாரென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் காட்டுகிறார் (உம்முயிர் வீடுடையானிடையென்று தொடங்கி). “உம்முயிரென்று தொடங்கி ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஏப்ரல் 2009

“மாதாபிதா” (ஸ்தோ. ர 5) என்று மாத்ருத்வத்தையாய்த்து முந்துற அநுஸந்தித்தது.

(அன்னையாயத்தனாய்) முற்பட ப₄க₃வத்₃ரப₄வத்தை உபதே₃ஸித்து, அநந்தரம் அதி₃₄காரிவேஷத்தை உபதே₃ஸித்தார். “உம்முயிர்வீடுடையான்” (திருவாய் 1-2-1), “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” (திருவாய் 1-3-1), “பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர் - நன்னீர்தூய்ப்புரிவதுவும் புகை பூவே” (திருவாய் 1-4-1) என்று உபதே₃ஸித்திறே “கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்துத்தொழுமின்” (திருவாய் 1-4-8) என்றது. (அன்னையாயத்தனாய்) “கு₃ருபிதா கு₃ருர்மாதா” (?) என்று லாக்ஷணிகமாய் வருவதன்றிக்கே என்னுடைய புன்மையில் புரையில்லாதாப்போலே அவருடைய மாதா பித்ருத்வத்திலும் புரையில்லை.

(என்னையாண்டிடும் தன்மையான்) ஸ்வாமிக்ருத்யமும் அநுஷ்டித்தார். ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை “அத்தனாகி யன்னையாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய்” (திருச்சந்த 115) என்று அநுஸந்தி₄த்தாப்போலே இவரும் ஆழ்வார் விஷயத்திலே அவற்றை அநுஸந்தி₄க்கிறார்.

(என்னையாண்டிடும் தன்மையான்) தாம் திருவாய்மொழி அருளிச் செய்கிறபோது என்னைப் பட்டோலை எழுதச்சொல்லியருளிச்செய்தார். உசிதமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டார்.

(என்னையாண்டிடும்) பொலிந்து நின்றபிரான் பக்கலிலும் ஒருகால் போய்வாரீரென்று உபதே₃ஸித்தாரென்று பிள்ளை யருளிச்செய்வார். கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனில் நண்ணியென்று நான் விட்டுப்போந்த விஷயத்தை “நீள்குடக்கூத்தனுக் காட்செய்வதே-உறுவது” (திருவாய் 4-10-10) என்று பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கும் ஓரஞ்ஜலி நேரும்படி பண்ணினார். (தன்மையான்) இது ஸஹஜ ஸ்வப₄வமாய்த்து ஆழ்வாருக்கு. ஆழ்வாரடியாக அடிமைகொள்ளுகையாலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு ஒளபாதி₄கம்.

நன்னீர்தூய்” என்னுமளவும் ப்ரியமான ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை உபதே₃ஸிக்கையாலே ப்ரியபரத்வம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமான உபாயோபதே₃ஸம் ஹிதமாகையாலே “கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்து” என்ற வாக்யத்தாலே அந்த ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார். “ஆய்” என்ற ஸப்₃த₃த்துக்குத் தாத்தப்ரியமருளிச்செய்கிறார் (கு₃ரு: பிதாவென்று தொடங்கி) (லாக்ஷணிகமென்றது) ஒளபசாரிகமென்றபடி. புன்மையாகவென்கையாலே - புன்மையும் புரையில்லை யென்றபடி. என்னையாண்டிடும் தன்மையானென்றதுக்கு இரண்டு பொருள்; அதாவது - திருவாய்மொழியைப் பட்டோலையெழுதச்சொல்லி உசிதகைங்கர்யம் கொண்டாரென்னுதல்; ஒருகால் பொலிந்து நின்றபிரானையும் ஸேவித்துவாருமென்று நியமித்தாரென்னுதல். (பிள்ளை யென்றது) வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையை. அப்படி ஆழ்வார் தாம் பொலிந்து நின்றபிரானையும் ஸேவிக்கச்சொல்லி நியமித்தாரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கட்டுண்ணப் பண்ணிய-நீள் குடக்கூத்தனுக்கித்தயாதி₃) இவ்விரண்டும் க்ருஷ்ண விஷயமாகையாலே தாம்விட்ட விஷயத்திலே நியமிக்கிறாரென்று தோற்றுகிறது.

பொன்னடியாம் செங்கமலம்

(மணவாளமாமுனிகளின் திருவடி நிலைகள்)

அக்ரே பஸ்சாது₃பரி பரிதோ பூ₄தலம் பார்ஸ்வதோ மே
 மௌலௌ வக்த்ரே வபுஷி ஸகலே மாநஸாம்₄பே₄ரு₄ஹே ச
 துர்ஸம் துர்ஸம் வரவரமு₄நே தி₃வ்யமங்க₄ரி₄த்₃வ்யம் தே
 நி₄த்யம் மஜ்ஜந் அம்ருத ஜல₄தெ₄ள நி₄ஸ்தரேயம் ப₄வாப்₃தி₄ம்॥

ஸ்ரீ.உ.வே.மஹானித்வான் கார்ப்பங்காடு
வேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் காலகேடி கோஷ்டி

1. ஸ்ரீ.உ.வே.வேளூக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி, 2. ஸ்ரீ.உ.வே.பிள்ளைலோகம் பாஷ்யகாராசார்யஸ்வாமி,
3. ஸ்ரீ.உ.வே.கார்ப்பங்காடு ஸ்ரீரங்கராஜாசார்யஸ்வாமி, 4. ஸ்ரீ.உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்தநரலிம்ஹாசார்யஸ்வாமி